Marianne Musgrove

ENDİŞE AĞACI

ÇOCUK EDEBİYATI
AİLE
TERAPİSTLERİ
ÖDÜLÜ

ALTIN KİTAPLAR

**"Bir şeyin sihirli olmaması,
içinde sihir barındırmadığı anlamına gelmez."**

Çocukların kendilerine özgü endişeleri ve onları mutsuz eden sorunları var. Bunlarla baş etmek için her biri farklı yöntemler bulabilir ya da bulamadığı için endişe boyutu gittikçe artabilir. Tırnak yeme, saçıyla oynama, takıntılı davranışlar ya da aşırı gerginlik gibi...

Juliet de o endişeli çocuklardan biri. Küçük yaşına rağmen, çevresinde olup biten her soruna karşı geliştirdiği endişeleri ve huzursuzlukları var.

Sonunda, büyükannesinin daha küçük bir çocukken bu tür endişelerini uzaklaştırmak için bulduğu bir yöntem Juliet'in imdadına yetişir:

Yeni odasının duvarında boylu boyunca yükselen Endişe Ağacı...

Marianne Musgrove, çocuk ruhuna naif bir dokunuş yaparken; duygusal, öğretici ve bir o kadar komik bir çalışma ortaya çıkarmış.

Endişe Ağacı çocuklar kadar ebeveynlere de ışık tutacak özgün bir eser...

• • •

Bank Street: Yılın En İyi Çocuk Kitabı
Gençlik Kütüphanesi Derneği Seçkisi
SA, NSW ve Victorian Premier's Okuma Yarışması Seçkisi
Ulusal Çocuk Barışı Edebiyat Ödülü
Queensland Premier Edebiyat Ödülü
Çocuk Edebiyatı SA Festival Ödülü
İngiltere Okur Yazar Birliği Çocuk Kitapları Ödülü
Çocuk Edebiyatı Aile Terapistleri Ödülü

ISBN: 978-975-21-1943-7
9 789752 119437

altinkitaplar.com.tr

KİTABIN ORİJİNAL ADI

THE WORRY TREE

YAYIN HAKLARI

© MARIANNE MUSGROVE
2007 ANATOLIALIT TELİF
HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK

O. SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI

5. BASIM/MART 2017/İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
MATBAASI

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1943 - 7

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Matbaa ve Yayınevi Sertifika No.: 10766

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90
http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

Marianne Musgrove

ENDİŞE AĞACI

Türkçesi
Doğanay Banu Pinter

Torunlarıma...
Bana hikâyeler anlat an Margar'a ve beni onları yazmak için cesaretlendiren Jim'e...

Juliet Jennifer Jones (Julyet Cenifır Cons) kapıyı açıp dışarı çıktı ve küçük kız kardeşine doğru yürüdü.

"Sekiz dakika, kırk yedi saniye." dedi Ophelia (Ofelya), kronometresini durdurarak. "Orada neler yaptın?"

"Anne!" diye bağırdı Juliet. "Oaf yine tuvalette kaldığım süreyi hesaplıyor!" Cevap gelmeyince Juliet paldır küldür odadan çıktı. "Oaf" diye de bilinen Ophelia gülümsedi, sayfaları sarı bir defter çıkarıp sol tarafına dikkatle *"8,47"* diye yazdı. Sonra da defteri cebine tıkıp kız kardeşini aramaya koyuldu.

Juliet yetişkinlerden birini arayarak evin içinde öfkeyle dolanıyordu. Oturma odasına girdi; fakat annesi en sevdiği Shakespeare (Şekspır) oyununa gömülmüştü.

"Bana beş dakika daha izin ver, sonra seninle ilgileneceğim." dedi. Juliet gözlerini devirip babasını aramaya

koyuldu. Babası çamaşırhanede maket bir yanardağ yapmakla meşguldü ve Juliet, onun ağzından küller, lavlar ve patlamalar dışında başka laf alamadı. Kaşlarını çatıp bu kez de büyükannesini aramaya başladı.

Büyükanne evin arkasındaki bahçede yaşıyordu. Ancak Juliet oraya vardığında, evin kapısında bir notla karşılaştı: *El işi dersine gidiyorum. Bu hafta çiçekleri koymak için makromeden saksı yapacağız!*

Juliet oflaya puflaya geriye döndü. Oaf arkasında durmuş, o hafta okul bahçesinde öğrendiği bir şarkıyı mırıldanıyordu. Adı da "Sinir Bozucu Şarkı"ydı ve sözleri şöyle tekrar edip duruyordu:

Sinir bozucu, sinir bozucu,
Sinir bozucu-bozucu-bozucu,
Bu, önünde sonunda nefret edeceğin bir şarkı
Çünkü fazlasıyla sinir bozucu.

İlk dörtlük böyleydi. İkincisi ise şöyle devam ediyordu:

Moral bozucu, moral bozucu,
Çok moral bozucu-bozucu-bozucu,
Bu, önünde sonunda nefret edeceğin bir şarkı
Çünkü fazlasıyla (el çırpma) moral bozucu.

Sonraki yirmi iki dize de az çok bu şekilde gidiyordu. Oaf bu şarkıyı çok sevmişti.

"Sinir bozucu, sinir bozucu..."

Juliet dişlerini gıcırdattı. Cildinin kaşınıp karıncalandığını hissediyordu.

Ah, hayır, dedi içinden. Yine başlıyor.

Juliet sinirlendiği zamanlarda beliren sinir kaşıntılarından birine tutulmuştu. İlk olarak Oaf doğduktan kısa bir süre sonra ortaya çıkmıştı (Juliet'e kalırsa bu bir rastlantı değildi.) ve son yedi yıl boyunca da aralıklarla devam etmişti.

"Sinir bozucu-bozucu-bozucu..."

Juliet, kardeşinin yanından hızla geçip koridora çıktı. "Misafir Geldiğinde Kilitlenmesi Gereken Oda"dan geçerek Oaf'la paylaştığı yatak odasına daldı. Kapıyı arkasından sertçe kapatıp yere çöktü. Artık güvendeydi. Yani biraz. Duvarda duran tabelaya gözü ilişti. Annesi bunu onun için özel olarak yapmıştı. *Ben her türlü krizin üstesinden gelebilecek becerikli biriyim*, yazıyordu. Juliet kendini üzgün hissettiği zamanlarda bu sözleri tekrarlardı. Şimdi de söylemeye çalıştı; fakat Oaf kapının dışında şarkı söylüyordu ve bu ona engel oluyordu.

"Bu, önünde sonunda nefret edeceğin bir şarkı..."

Juliet başparmağının tırnağını yemeye başladı. Zaten endişelenecek yeterince şeyi yok muydu? Babası hep bir karmaşa içindeydi, annesi ise saatlerce çalışıyordu, büyü-

kanne güvenlik alarmını takmayı reddediyordu. Sadece on yaşındaysan, bir aileyi çekip çevirmek son derece zor oluyordu. Ve bir de Hugh Allen (Hüu Elın) vardı...

"Çünkü fazlasıyla (el çırpma) moral bozucu..." Juliet'in kaşıntısı kollarına ve bacaklarının arkasına yayılmaya başladı. Çıldırmadan önce bir şeyler yapmalıydı ve yapılacak tek şey vardı.

Düzene sokmak. Juliet'in rahatlamak için yaptığı buydu. Başkaları olsa mum yakar, müzik dinler veya ılık duş alırdı. Juliet ise odasında sakladığı tuhaf koleksiyonlarını düzenlemeye koyuldu. Koleksiyonlarının kaydı şu şekildeydi:

- Silgi koleksiyonu (yüz kırk üç adet)
- Kurutulmuş ağustosböceği kabuğu koleksiyonu (toplam elli bir)
- Plaka numaralarıyla dolu bir defter (Juliet'lerin sokağına park etmiş olan bütün arabalar bu defterde kayıtlıydı)
- Okula devamlılık kurdeleleri (son sayımda on iki adet)
- Bir kutu kullanılmış otobüs bileti (salı günü itibariyle altmış yedi)
- Sinekkapan bitkisi pirana.

Bir de bahardan itibaren biriktirmeye başladığı ufak kaktüsleri vardı. Yağmura bile ihtiyaç duymadan büyüyebilmeleri Juliet'in çok hoşuna gidiyordu. Kendi kendilerine yetmelerini seviyordu.

Juliet parlak mavi bir kutu çıkardı. Kapakta kalın gümüş harflerle adının başharfleri yazıyordu: JJJ. Tıpkı yan yana dizilmiş üç balık oltası gibi. İçinde, Juliet'in rahat olmaları için pamuğun üzerine yerleştirdiği diş koleksiyonu vardı. Onları bugün hangi şekilde düzenleyebilirim, diye düşündü kendi kendine. Renklerine (beyaz, beyazımsı sarı, sarımsı beyaz, gri) göre mi; şekillerine (büyük ve kare, keskin ve sivri, dolgulu olanlar, delik olanlar) göre mi; yoksa sahiplerine [babası, Oaf, kendisi veya en yakın arkadaşı Lindsay (Linsey)] göre mi?

Halının üzerine oturdu, bağdaş kurup kutuyu güzelce kucağına yerleştirdi. "Bence şekillerine göre." dedi. Kapağı kaldırıp içine baktı. Dişlerin yerinde yeller esiyordu! Juliet'in aklına tek bir isim geldi: Oaf!

Kısa bir süre sonra annesi onları yatak odalarında tartışırlarken buldu.

"Neden eşyalarımı karıştırıyorsun?!"

"Hı?" dedi Oaf.

"Dişlerimi aldığını biliyorum."

"Dişler mi?"

"Evet, dişler! Koleksiyonumdaki dişler!"

"Haaaa, onlar." dedi Oaf. "Takma diş yapmak için ödünç almıştım onları."

"Ne?!"

"Biraz model çamuru."

"Oaf!"

"Ve biraz Japon yapıştırıcısı."

Juliet'in cilt kaşıntısı fena hâlde artmıştı. Avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Tamam kızlar." dedi anneleri. "Bugün daha fazla kavga yok. Bunun faydası da yok."

Anneleri bir psikolog olarak, kardeşler arası çatışma ve kardeş rekabetini, yani diğer bir deyişle kardeş kavgasını çok iyi biliyordu.

"Ama anne..." diye atıldı Juliet.

"Ben ciddiyim kızlar. Bağırıp çağırmak bir şey çözmez. Üçümüzün oturup konuşmasının vakti geldi sanırım."

Juliet ve Oaf homurdandılar. Oturup konuşmak onlar için asla hoş bir tecrübe olmamıştı.

"Duygularımızı tarif etmemizi isteyecek yine." diye mırıldandı Oaf.

Lütfen, bu olmasın, diye geçirdi içinden Juliet.

"Olanları düşünüyordum da... duygularımızı tarif etmemiz gerektiğine karar verdim." dedi anneleri. Oaf tek kaşını kaldırıp, "Tahmin etmiştim." dedi.

Kızlar bu tarif egzersizini daha önce de yapmışlardı. Anafikri, "Sen x yaptığında, kendimi y hissediyorum." gibi bir formüldü. Örneğin, "Bütün gofretleri yalayıp

paketine geri koyduğun zaman, kendimi *kızgın* hissediyorum." (Juliet'ten Oaf'a) veya, "Beni dürbünle takip edip notlar aldığında, kendimi *sinirli* hissediyorum." (Juliet'ten Oaf'a...)

"Evet kızlar." dedi anneleri iki kızına da bakarak. "İlk kim başlamak ister? Kimse istemiyor mu? Hiç kimse mi? Eh, peki o zaman, neden ben başlamıyorum?"

Annesi halının üzerine oturup ellerini birleştirdi. "Siz kızlar kavga edip birbirinize bağırdığınızda, kendimi üzgün ve bıkkın hissediyorum. Bu durum beni geriyor ve mutsuz oluyorum."

Juliet'e dönerek, "Bizimle hangi duygunu paylaşacaksın bakalım, Bayan Kaşıntılı Endişe?"

Oaf dikkat kesildi. "Juliet'in kaşıntısı mı var? Belki de bulaşıcıdır ve banyo yaparken iç çamaşırı giymemiz gerekebilir."

Juliet cildinin kaşıntıdan zonkladığını hissetti. Oaf'tan ve onun sözde espri anlayışından çok sıkılmıştı. Belki de bazı duygularını tarif etmenin zamanı gelmişti.

"Oaf eşyalarımı tekrar ve tekrar ve tekrar ve tekrar." dedi boş kutuya bakarak. "İzinsiz aldığında, suratının ortasına yumruk atmak istiyorum; hissettiğim bu."

"Juliet!" dedi annesi. "Egzersizin ruhunda bu yok."

Juliet ellerini göğsünde kavuşturdu.

"Peki o hâlde Oaf." dedi anneleri. "Sen duygularını nasıl adlandıracaksın?"

Ophelia düşünür gibi yaptı.

"Wendy (Vendi) ve Brian (Brayn)." dedi.

"Çok komik Oaf." dedi annesi bezgin bir hâlde. "Kastettiğimin bu olmadığını biliyorsun. Sanırım tarif egzersizimizi bugünlük geçeceğiz. Sizin asıl ihtiyacınız, kendinize ait birer oda aslında."

"Gerçekten mi?" dedi Juliet. "Ama bunun anlamı..."

"Evet." dedi annesi. "O anlama geliyor. Sıkı durun kızlar!"

Juliet ne kadar süre sıkı durması gerektiğini merak ediyordu. Yirmi dört saat geçmişti ve şimdiye kadar hiçbir gelişme olmamıştı. Sakinleşmek için "Yapılacaklar Listesi"ni kontrol etmeye karar verdi.

Dişlerini fırçala. (diş başına on saniye) ✓

Saçını fırçala. (yüz kere) ✓

Pazar günü iç çamaşırını, pazar günü sandaletlerini, pazar günü tişörtünü ve pazar günü şortunu giy. ✓

Tırnaklarını yememek için parmaklarına yara bandı yapıştır. ✓

Oaf'u bul. (Kronometresini al) ✓

Kahvaltı et. (yüz tane mısır gevreği, bir bardak süt) ✓

Büyükannenin gece yuvarlanıp düşmediğini kontrol et. ✓

Çorap gözünü düzenle. ✓

Pirana'ya yemek ver.

"Doğru ya." dedi Juliet. "Pirana'nın öğle yemeği vakti geldi."

"Sinek yakalamamı ister misin?" dedi Oaf. Onu evin herhangi bir yerinde çömelip plastik sinekliği havaya kaldırmış hâlde bulmak mümkündü. Juliet "evet" anlamında başını salladı. Yatak odalarında asla yeterli sayıda sinek olmazdı. Sinekkapanı sinekleri çok seviyordu. Pirana bir bitkiden çok evcil bir hayvan gibi hareketsiz durur, kapanlarından birine bir sinek konduğunda saldırmayı beklerdi, *ham*! Hemencecik yutardı sineği. Yatak odasında tehlikeli bir canlının yaşamasının Juliet için heyecan verici bir yanı vardı.

"Biraz daha yemek fena olmazdı." dedi Juliet.

"Bir sinek sana yirmi kuruşa patlar."

"Eskiden ondu!"

"Eskiden başka para birimiydi." dedi Oaf yatağından inerek. O, sinekliğini ararken, koridordan yüksek sesle konuşmalar duyuldu.

"Bunu yapmak zorunda mıyım, Karen (Kerın)? Gerçekten mi? Lütfen beni bunu yapmaya zorlama!"

Eyvah, diye düşündü Juliet. Başladılar. Kızlar ne olduğuna bakmak için odadan çıktılar. Bekledikleri üzere babalarını "Misafir Geldiğinde Kilitlenmesi Gereken Oda"nın kapısında buldular. Uzun ince kolları ile bacaklarını büyük bir atlayış yapıyormuş gibi germişti. Anneleri gömleğinin kollarını çekiştirerek, "Martin (Martin)." dedi. "Haydi ama... Sadece bakacağım."

Babaları kapının çerçevesini tuttu.

"Haydi ama hayatım..."

Misafir Geldiğinde Kilitlenmesi Gereken Oda, babalarının çalışma odası oluyordu. Kapıya Thomas Edison (Tamıs Edisın)'ın sözleriyle başlayan kocaman bir kâğıt bantlanmıştı: İCAT ETMEK İÇİN İYİ BİR HAYAL GÜCÜNE VE BİR YIĞIN ÇER ÇÖPE İHTİYACINIZ VARDIR. İçerisi gerçekten de çer çöple doluydu. İçlerinde ölmüş hayvanların bulunduğu numune kavanozları, eski kutulardan ve süt kasalarından oluşan bir yığın, kırık bir teleskop, yanmış ampuller, boş meyve suyu kutuları ve kurumuş bitki saksıları vardı. Öyle çok eşya vardı ki, kutulardan oluşan kulelerin arasında hareket edebilmek için karnını içeri çekip yürümek gerekiyordu. Ve her şey toz içindeydi: Juliet'e kış uykusuna yatmış ayıları hatırlatan kalın, gri bir kürk gibi. Juliet geceleri uyanıp kocaman sıcak vücutlarıyla karanlıkta hareket ettiklerini hayal ederdi.

"Martin artık bu çöplüğe dayanamıyorum. Yatıya misafir bile çağıramıyoruz, annemden de saklamak zorunda kalıyorum." dedi anneleri.

Juliet, annesiyle aynı fikirdeydi. Karışıklık gerginlik demekti.

Diğer yandan Oaf, belli aralıklarla mahallenin çocuklarına turlar düzenliyordu. *Kendi* annelerinin asla izin vermeyeceği türden bir karışıklığı görüp şok olmak

için geliyorlardı. Asla evlerine hayal kırıklığına uğramış olarak dönmüyorlardı.

"Dinle!" dedi anneleri. "Eğer çok yakında Juliet'in kendi odası olmazsa, katliam çıkacak."

Juliet gerildi. Anne ve babasının arasında oluşacak bir kavganın nedeni olmak istemiyordu.

"Peki ya bilimsel araştırmam ne olacak?" dedi babaları.

"Araştırma mı?" dedi anneleri. "Nasıl olup da paket lastiğiyle dolu üç yüz margarin kutusunun araştırmadan sayıldığını açıklayabilir misin lütfen."

Anne ve babalarının sesleri iyice yükselmişti. Oaf teselli bulmak umuduyla Juliet'e yaslandı, Juliet de üç yaş daha büyük olmasına rağmen, teselli bulmak için kardeşine... Odasında kalıp sinek aramayı isterdi. Boşanmış anne baba çocuğu olmaya henüz hazır değildi.

"Lütfen Martin." dedi anneleri. "Lütfen."

"Peki." dedi babaları.

Babaları yenildiği zamanları bilirdi, sonraki hafta sonu büyük bir temizlik başladı.

Toz, kir ve bel ağrısı dolu bir gündü ve saat dörtte hepsi evin verandasında mola verdiler.

"Anne." dedi Juliet meyve suyunu cam masaya koyarak. "Lindsay'yi yeni odama davet edebilir miyim?"

Annesi okuduğu kitabı bir kenara bıraktı. "Elbette. İki haftaya kadar hazır olur. Yeni boya, yeni halı, yeni yatak."

"Gemma'yı da davet edebilir miyim?"

"Ben Gemma'yı tanımıyorum. Yeni arkadaşın mı?"

"Evet." dedi Juliet. "Yani, hayır. Onunla henüz tanışmadım ama onu okulda gördüm."

"Evimize herkes gelebilir." dedi babası uzun bacaklarını bacak bacak üstüne atarak.

"Larva çiftliğime el sürmedikleri sürece." dedi Oaf.

Juliet, aklı başında hiç kimsenin Oaf'un larva çiftliğine el sürmeyeceğini açıklamak üzereydi ki, büyükanne evinin kapısında belirdi. "Çörek kokusu aldım gibi geldi."

Kırmızı bir elbise giymiş, siyah boncuklardan bir kolye takmıştı. Yoldan yukarıya doğru yürümeye başladı. Dengesini sağlamak için bir baston kullanıyordu ve Juliet verandaya varmasının ne kadar da uzun sürdüğünü düşündü.

"El işi dersinde olduğunu sanıyordum." dedi Juliet. "Kibrit çöplerinden buzdolabı süsü mü ne yapacaktınız."

"Evet." dedi büyükanne. "Ama eski bir üniversite hocasının delirmeden önce yapması gereken o kadar çok magnet var ki..."

"Biraz çörek yer misin?" dedi baba tabağı uzatarak.

"Aslında." dedi büyükanne merdivenleri güçlükle çıkarken. "Çöreği pas geçeceğim. Derse gitmememin asıl nedeni, yenilenmeden önce eski odama bir bakmaktı. Geliyor musun Juliet?"

Juliet memnuniyetle onu takip etti. Oaf ise Sinir Bozucu Şarkı'yı söylüyordu ve çoktan on yedinci dizeye gelmişti.

Gregson Caddesi 23 Numara, yüz yaşından fazlaydı ve büyükannenin büyük büyükbabası tarafından inşa edilmişti. İri, sarı kumtaşı bloklarından yapılmıştı ve kapıları telefon rehberi kalınlığındaydı. Juliet en çok da pencereleri seviyordu, özellikle de ön kapıdaki yuvarlak

olanı. Turkuaz rengindeydi ve ortasına taş atılmış çamur gibi duruyordu. Arasından baktığında, diğer tarafta bulunan insanlar suyun altındalarmış gibi görünüyordu.

"Benim yeni odamın senin eski odan olduğunu bilmiyordum." dedi Juliet.

"Ben küçük bir kızken, bu odada uyurdum." dedi büyükanne. "Aşağı yukarı senin yaşlarındaydım. Daha sonra depo olarak kullanılmaya başlandı. Annen ve baban evlediğinde de şimdi kullandığım odaya taşındım."

Eski çalışma odasının kapısına varana dek yürüdüler. Thomas Edison'ın kapıda asılı duran sözleri, buruşturulmuştu ve yerde duruyordu: *İCAT ETMEK İÇİN...* Sözlerin geri kalanı okunmuyordu. Büyükanne kapıyı iterek açtı. Her adım attığında toz kalkıyordu. Tozlarla birlikte içeriye girdiler. Oda ıslak gazete ve eski kitap kokuyordu. Duvarlarda bir elin girebileceği kadar çatlaklar vardı. Juliet duvar kâğıtlarının birçok yerde sökülmüş olduğunu fark etti. Bir adım yaklaştı.

"Bu inanılmaz." dedi büyükanne. "Sanki geçmişe doğru bir adım atıyormuşum gibi!"

Juliet duvar kâğıdının kıvrılan bir köşesini çekiştirdi. Sanki bir muzu soyuyormuş gibiydi ve çok hoş bir histi. Yukarı doğru uzanıp başka bir parçayı daha soydu. Ve sonra bir şey gördü.

"Büyükanne!" dedi biraz daha büyük bir parça yırtarak. "Büyükanne!"

Duvar kâğıdından sökülen parçalar, kalemtıraşla açılmış dev bir kurşun kalemin artıkları gibi kıvrık kıvrık yerde yığın hâlinde duruyordu. Duvar kâğıdının altında bir ağaç resmi vardı. Dalları göğe doğru uzanan bir sarmaşık gibi duvar boyunca devam ediyordu. Juliet tozdan ötürü burnunu buruşturup öne doğru eğildi.

"Şuna bak!" dedi. "Dallarında hayvanlar var. Bir vombat, bir tavus kuşu, bir köpek, bir tavşan, bir keçi ve ördek."

Juliet daha iyi görebilmek için bir adım geriledi. Ağacın renkleri sararıp solmuş; tozlu tarçın, çay rengi ve zeytin yeşiline dönmüştü. Bir zamanlar parlak renkte olan hayvanlarınki ise soluk mavimsi, limon sarısı ve soluk pembe tonlarındaydı.

"Evet!" dedi büyükanne. "Bu ağacı hatırlıyorum. Hem de çok iyi..." Bastonunu açıp onu üç ayaklı bir tabure hâline getirdi. "Bütün bunları sindirebilmek için oturmam lazım." diye ekledi, bir taraftan taburenin üstüne otururken.

"Buraya nasıl geldi?" dedi Juliet. "Nasıl? Ne zaman? Neden üstü duvar kâğıdıyla kaplanmış?"

Büyükanne dalgın dalgın boynundaki boncuklara dokundu. Ve nihayet kemikli elinin işaret parmağını kaldırıp duvarı gösterdi. "Şu kelimelere bir bak." dedi. "Şurada, aşağıda!"

Köklerin arasına birkaç kelime yazılmıştı. Soyulmuş bir elma kabuğu gibi köklere sarmalanmış bir not hâlinde *Endişe Ağacı* yazıyordu.

"Endişe Ağacı nedir?" diye sordu Juliet. "Sihirli mi?"

"Hayır, sihirli değil." dedi büyükanne. "Hem de hiç değil."

"Ah." dedi Juliet hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle.

"Fakat." diye devam etti büyükanne. "Bir şeyin sihirli olmaması, içinde sihir barındırmadığı anlamına gelmez."

Juliet bir an bu sözleri düşündü. Sihirli değil ama içinde sihir var. Onun hayal gücü gibi bir şey olabilir miydi acaba?

"Eğer sihirli değilse, nasıl oluyor?"

"Her gece endişelerini ağaca asıyorsun, böylece seni uykusuz bırakmıyorlar."

"Nasıl yani? Ne demek bu?"

"İşe seni endişelendiren bir şeyi düşünerek başla. Belki de tanıdığın biri hayatı senin için zorlaştırıyor."

Hugh Allen, diye düşündü Juliet. "Endişenin bu şekilde avcunun içinde olduğunu düşün." Büyükanne elini çanak şeklinde uzattı. "Ağaçtan tıpkı Noel ağacı süsü gibi aşağı sarkan ve ucunda ilmekler olan ipler olduğunu hayal et. Sonra endişeni başparmağın ile işaret parmağının arasında tutarak Endişe Ağacı'nın dallarına as, işte şu şekilde." diyerek uzandı ve endişesini asıyormuş gibi yaparak bir dalın ucuna dokundu.

"Endişe Ağacı'ndaki hayvanlar sabaha kadar endişelerinle ilgilenecekler. Diğer bir deyişle, sen uyurken endişelenme işini onlar üstlenecek."

"Vay canına!" dedi Juliet. "Başka?"

"Vombat örneğin." diye yanıtladı büyükanne, tüylü burnu olan hayvanı işaret ederek. "Adı... Wolfgang (Volfgang), evet, Wolfgang. Arkadaşlarımla ilgili endişelerim olduğu zaman, ondan yardım isterdim. Onun işi buydu, anlıyor musun?"

"Nasıl yani?"

"Endişe Ağacı'ndaki tüm hayvanların bir görevi var. Köpek –adı Dimitri (Dimitri)– aileyle ilgili sorunlarla ilgilenir ve bu tavşan da okulla ilgilenir."

"Adı ne?"

Büyükanne durup düşündü. "Petronella (Petronella)." dedi sonunda. "Tavşan Petronella. Bir de Gwyneth (Givınıt) var, keçinin adı da bu. Kendini hasta hissettiğin zamanlar için. Mide ağrısı, suçiçeği ve kırık kemikler konusunda çok iyidir. Sonra tavus kuşu var, o da kaybettiğin şeylerin endişeleriyle ilgileniyor. Mesela bir kolye veya para, hatta bir evcil hayvan bile olabilir."

"Peki, onun adı nedir?" diye sordu Juliet kuşun arkasında havaya kalkmış olan soluk mavi tüylere bakarak.

"Piers (Piırs)." dedi büyükanne. "Ve son olarak da şu alttaki dalda oturan küçük beyaz ördek var." Büyükanne hafifçe duvara vurdu. Ördek sanki tüylerini kabartıyormuş gibi görünüyordu. "İsmi Delia (Delya). Değişimlere alışmanın zor olduğunu bilir ve bu işlere bakar."

"Nasıl işlere?"

"Okul değiştirmek, ev değiştirmek, hatta oda değiştirmek... Alışmanın biraz zaman aldığı bu tür şeylere..."

Juliet heyecanlanmıştı. Odasında gizlenmiş eski bir ağaç resmi bulmak, son derece esrarengiz bir şeydi. Kendisi de bu gizemin içine karışır mı, diye merak etti.

"Ah!" dedi büyükanne. "Neredeyse unutuyordum. Ağacın gövdesindeki şu kara kovuğu görüyor musun?"

"Evet."

"Tarif edemediğin endişelerini de buraya koyuyorsun. Hani bazı zamanlar kendini kötü hissedersin ama

nedenini bilemezsin ya... Bu kovuk hayvanların ilgilenmediği fazladan endişeleri hâlletmek için var. İşte bu endişelerini, sanki bir mektubu posta kutusuna atar gibi bu kovuğa atıyorsun."

"Vay canına!" dedi Juliet. Bunca yıldır evinde böyle bir ağaç olması gerçeğinden çok etkilenmişti. Asla bulamayacağı çok gizli bir ağaç... Tabii şu ana kadar.

"Peki, buraya nasıl geldi?" diye sordu.

"Kimse tam olarak bilmiyor." dedi büyükanne. "Ama benim duyduğum hikâyeye göre senin büyük büyük büyükannen -yani benim annemin annesi- onu küçük bir kızken çizmiş. Bu, yüz yıldan bile uzun bir zaman önceydi. Ailenin en büyük çocuğuymuş ve endişeli biri olarak bilinirmiş."

"Öyleyse aileden gelen bir özellik!" dedi Juliet tek olmadığını düşünüp rahatlayarak. "Peki, ama neden üstü kapatılmış?"

Büyükanne gözleri yaşararak derin bir nefes aldı. "Bu biraz üzücü bir hikâye." dedi. "Duymak ister misin?"

Büyükanne, "Babam yaptı." dedi. "Endişe Ağacı'nın üstünü kapatan babamdı."

"Ama neden?" dedi Juliet. Bir babanın nasıl bu denli acımasız olabileceğini düşünemiyordu.

"Annem beni Melbourne'e, büyükannemi ziyarete götürmüştü ve biz yokken, babam oyuncaklarımı kaldırıp odayı tekrar dekore ettirmişti. Çocuksu şeyler için büyüdüğümü düşünüyordu. Benim iyiliğim için yaptığını söylemişti."

"Bu oldukça kötü olmalı." dedi Juliet. "Endişe Ağacı arkadaşlarını bu şekilde kaybetmek yani."

"Öyleydi." dedi büyükanne. "Bir süre kendimi burada kaybolmuş gibi hissetmiştim."

"Ama şimdi geri geldiler." dedi Juliet.

"Evet." dedi büyükanne. "Sizlere yardım etmek için geri geldiler."

Juliet sonraki birkaç gün boyunca Endişe Ağacı'nı çok düşündü. En yakın arkadaşı Lindsay, onu dürtüp elini gözlerinin önünde salladığı sırada da bunu düşünüyordu.

"Juliet." dedi. "Juliet, dinliyor musun? Bugün bizim için soru var mı diye soruyordum?"

Juliet okul çantasına uzanıp beslenme kutusunu çıkardı. Kapağında büyük, gümüş harflerle adının başharfleri yazılıydı: JJJ. Tıpkı yan yana dizilmiş üç maymunun kuyruğu gibi. Babası öğle yemeğini hazırlarken kızlara tartışmaları için bilimsel bir soru da hazırlardı. Bunlar genellikle *"Soğuk tavuğun tadı neden sıcak tavuktan farklıdır?"* veya *"Esnemek neden bulaşıcıdır?"* gibi sorular olurdu. Juliet günün sorusunu okudu. "Balıkların gözleri başlarının iki yanında yer alır. İnsanlarınki de bu şekilde olsaydı, ne olurdu?"

"Güzel soru." dedi Lindsay ve gözlerini kapatan saçlarını çekiştirerek düşünmeye başladı. Lindsay doğuştan deli bilim insanı saçlarına sahip olanlardandı. Buna aldırmıyordu; çünkü küçüklüğünden beri bilim insanı olmak istiyordu ama deli bir bilim insanı değil tabii. "Balıklarınki gibi olsaydı gözlerim caddede karşıdan karşıya geçerken başımı sağa sola çevirmem gerekmezdi. Her iki taraftan gelen arabaları da aynı anda görebilirdim!"

"Bir hakem hokey maçı sırasında sahanın her iki ucunu da takip edebilirdi." diye ekledi Juliet.

"Ve insanlar yanındakilere bakarak sınavlarda kopya çekebilirlerdi."

"Evet!" dedi Juliet ve bütün bu tarz hileleri düşünerek başını salladı. Bu düşüncelerden sıyrıldığında, yanında oturan yeni kızı fark etti. Gemma'nın bir dondurma topuna benzeyen tombul ve süt gibi beyaz, güzel mi güzel bir yüzü vardı. Çilleri susam taneleri gibi burun kemiğinden yanaklarına dağılıyordu ve saçları da Hindistan cevizi rengiydi. Dişleri bir sıra küp şekeri andırıyordu. Juliet bir insan için yenilesi görünmenin ne anlama geldiğini biliyordu. Yeni kız da işte böylesine tatlı mı tatlıydı.

"Şu kızı gördün mü?" dedi Juliet, derin düşünce hâlindeyken Lindsay'in dikkatini dağıtmanın ne kadar riskli olduğunu bildiği hâlde.

"Hı?" dedi Lindsay. "Ha, o mu?"

"Sence onu bizimle oturmaya davet etsek mi?"

"Bilmem." dedi Lindsay. "Ondan hoşlanmayabiliriz. Hem zaten, dert edecek başka şeylerimiz var."

"Ne gibi?"

"Hugh Allen'ın bize doğru gelmesi gibi."

Hugh, Wattle Street (Vatıl Sıtrit) İlkokulunda insanlara en fazla sataşan kişi olmasıyla tanınırdı. Okuldaki en kocaman burun delikleri de ona aitti. İnsanlar bunun sebebinin burnuna soktuğu bilyelerden ileri geldiğini

söylerlerdi. Juliet'in tek bildiği, onu görmenin vücudunda karıncalanmaya yol açtığıydı.

"Selam, Juli muli." dedi çocuk. "Aaa, bu nedir?"

Uzanıp beslenme çantasını Juliet'in elinden kaptı. "Iyy." dedi. "Sağlıklı yemek." Sandviçin kâğıdını açıp yere attı. Marul, domates ve pancarlar etrafa saçıldı. Juliet yardım istemek için Lindsay'ye baktı, ama Lindsay sanki dünyanın en ilginç elmasıymış gibi gözlerini dikmiş elmasına bakıyordu.

"Aaa, bak." dedi Hugh. "Züğürtlenli yoğurt!" Yoğurdun kapağını yırtarak açtı ve başına dikip bir yudumda midesine indirdi. "Başka bir şeyin daha var mı?"

Juliet'in kaşıntıları aniden vücudunun her yerine hücum etti. "Kaybol." diye fısıldadı.

"Ne demek o?"

"Git buradan!"

"Ama biz yakın arkadaşız." dedi Hugh. "En yakın arkadaşınla konuşmak istemiyor musun?"

"Sen benim en yakın arkadaşım falan değilsin." dedi Juliet. "Benim en yakın arkadaşım Lindsay." Arkadaşına bir bakış attı, ama Lindsay hâlâ elmasına bakıyordu. Juliet göğsünde, raptiyeler batıyormuş gibi bir sızı hissetti. Yara bantlarından birini çıkarıp tırnaklarını yemeye başladı.

"En iyi arkadaşın *benmişim* gibi görünüyor." dedi Hugh çantasını alıp ters yüz ederek. "Hatta, tek arka-

daşın." Hugh eşyalarını betonun üzerinde sağa sola tekmelerken Juliet kendini çok kötü hissetti. Şimdi ne yapacaktı?

"Hey!" dedi bir ses. "Hey!"

Juliet, Lindsay ve Hugh yukarı baktılar.

"Seninle konuşmak istiyorum!"

Ses Gemma'ya aitti. Uzun adımlar atarak onlara doğru yürümeye başladı. Hindistan cevizi rengindeki saçları güneşte pırıl pırıl parıldıyordu, kremsi cildi ahududu rengine dönmüştü. Arkasında bir şey saklıyor gibiydi.

"Evet?" dedi Hugh, Juliet'in çantasını bırakarak. "Ne istiyorsun?"

Gemma gözlerini dikmiş, sabit bir şekilde ona bakıyordu; sonra yaklaştı, epey yakına gelmişti.

"Bir şey göstermek istiyorum." dedi. "Ancak öncelikle seni uyarmalıyım, bayağı ürkütücü bir şey. Korkabilirsin."

"Hah!" dedi Hugh. "Ben korkmam."

"Bilemiyorum." dedi Gemma. "Senden öncekiler –daha bile güçlü olanlar– baş edemediler. Hatta bazıları psikolojik destek bile zorunda kaldı."

"Ben korkmam." dedi Hugh. "Göster bakalım, haydi."

Gemma çok yavaş hareketlerle arkasında tuttuğu elini çıkardı. Juliet bu tehditkâr şeyin ne olabileceğini merak ederek umutla bekliyordu. Gemma tuttuğu şeyi gösterdiğinde, Juliet'in umutları altüst oldu. Ah, olamaz diye düşündü; hepimiz mahvolduk.

"Bir bebek!" diyerek güldü Hugh. "Bu muydu yani? Ooo, çok korktum. Hâlâ bebeklerle oynadığına inanamıyorum."

"Ah, bu herhangi bir bebek değil." dedi Gemma sakin bir şekilde. "Bu Tehlikeli Sporcu Bettina. Ve yanımda taşımamın nedeni de onunla oynamak değil. Onu bir silah olarak kullanıyorum. Sizin gibi çocuklara karşı bir silah..."

"Her neyse." dedi Hugh. "Yine de sadece bir bebek."

Gemma sabırla gülümsedi. "Tehlikeli Sporcu Bettina'nın tehlikeli aksesuarları olduğunu belirtmiş miydim?"

"Aksesuar mı?" dedi Hugh sesi hafifçe titreyerek. "Ne kadar tehlikeli?"

"Bilmek istemezsin." dedi Gemma. "Bayağı rahatsızlık verici olabiliyorlar diyelim." Sonra da bebeği bir kılıç savurur gibi havada salladı. Juliet kocaman açılmış gözlerle Lindsay'ye baktı. Bu bir doğa belgeselinden bile daha heyecan vericiydi!

"Bu arada." dedi Gemma. "Eski okulumdaki çocukların bana yaklaşmama kararı aldıklarını söylemiş miydim? Bu, şu anlama geliyor; elimde Bettina bebeğimle onlara beş yüz metreden daha fazla yaklaşmam yasak. İşte bu kadar korkmuş durumdalar."

Hugh, Gemma'nın ciddi olup olmadığına karar veremiyordu, durdu. Sonra Gemma, bebeği onun yüzüne doğru yaklaştırınca, Hugh'nün tüm şüphelerini yok etmiş oldu.

"Evet... şey, yapmam gereken şeyler var." dedi gerileyerek. "Ortalıkta dolanıp bebeklerle oynayacak vaktim yok." Sonra da hızla okulun bahçesinden uzaklaştı.

"Teşekkürler." dedi Juliet rahatlamış bir şekilde gülerek. "Çok sağ ol."

"Önemli değil." dedi Gemma küp şeker dişlerini gösteren bir gülüşle. "Aslında, hoşuma bile gitti." Lindsay burun kıvırıp başını başka yöne çevirdi; fakat Juliet, onun bu hareketini fark edemeyecek kadar mutluydu.

Sonuç olarak sıra dışı bir gün olmuştu. Hugh yenilgiye uğramıştı ve Juliet yeni odasında ilk gecesini geçirmeye hazırlanıyordu. Yapılacaklar Listesi'ne göz atıp yatmadan evvel neler yapması gerektiğine baktı.

Tüm kapı ve pencerelerin kilitli olduklarını kontrol et. ✓

Yatak odasındaki resimleri düzelt. ✓

Kapı ve pencerelerin kilitli olduklarını tekrar kontrol et. ✓

Pirana'nın yaprakbiti ve diğer parazitlerini kontrol et. ✓

Ertesi gün için kalemlerini aç. ✓

Dilini ve dişlerini fırçala, diş ipi kullan. ✓

Pijamalarını giy.

Endişe Ağacı hayvanlarının önünde soyunma fikri, Juliet'e biraz utanç verici gelmişti, bu nedenle yorganın altına girip üzerini öyle değiştirdi. Tam işini bitirmişti ki kapı tıklatıldı.

"Biziz, iyi geceler dilemeye geldik." dedi annesi.

Babasının kolileri hâlâ koridorda yığılıydı, o yüzden annesi, babası ve Oaf odaya girebilmek için onların üzerinden atlamak zorunda kaldılar. Hemen arkasından babası daha o itiraz edemeden büyükanneyi kucaklayıp kolilerin üzerinden geçirdi.

"Bunları yakın zamanda temizleyeceksin, değil mi Martin?" diye sordu annesi.

"Elbette!" dedi babası ve hepsi birden Juliet'in yeni yatağına bir çeşit sevgi çemberi hâlinde doluştular.

"Yeni odanı kutlamak için sana hediyelerimiz var." dedi babası.

"Gerçekten mi?" diyen Juliet, babasının kazağının altından çıkardığı pakete baktı.

"Etiketleme aleti." dedi annesi. "Böylece istediğin etiketi basabileceksin."

"Teşekkür ederim anne, teşekkür ederim baba!" dedi Juliet anne ve babasına sarılarak. "Bu harika!"

"Şimdi de ben!" dedi Oaf ve gazete kâğıdına sarılı bir paket uzattı. Juliet yavaşça paketi açtı ve içinden, topuğunda "O. Jones" yazan eski, gri bir çorap çıkardı.

"Adı Pong." dedi Oaf. "Beni özlersin diye veriyorum sana bunu."

"Teşekkürler." dedi Juliet kararsızlıkla. "Çok... düşüncelisin." Hemen kalkıp çorabı ağzı kilitlenebilir poşetlerden birinin içine koydu.

"Son hediye de benden." dedi büyükanne. "Bu, babanın eski kutularından birinde karşıma çıktı."

Juliet uzanıp büyükannesinin elindekini aldı. Bu, içinde küçük bir kızın siyah beyaz fotoğrafının olduğu eski bir çerçeveydi.

"Onu tanıdın mı?" dedi büyükanne.

Juliet daha yakından baktı. Kız bir yatak odasında oturmuş duvardaki ağaç resmine bakıyordu.

"Bana benziyor." dedi Juliet. "Gerçi bu mümkün değil. Fotoğraf çok eski."

"Çünkü bu sen değilsin." dedi büyükanne. "Bu..."

"Sensin!" diye onun sözlerini tamamladı Juliet.

"Küçük bir kızken." dedi büyükanne.

"Duvardaki ağaçla konuşuyor gibisin."

"Evet." dedi büyükanne. "Öyle görünüyor."

Herkes Juliet'e iyi geceler öpücüğünü verip odadan çıktığında, kendini oldukça yalnız hissettiğini düşünüp şaşırdı. Yerleri kaplayan karışıklık yoktu, sinir bozucu şarkıyı söyleyen yoktu; Oaf'un ranzanın altından ona tekme atmaması garip bir histi. Bu şekilde nasıl uyuyacaktı? Juliet yataktan kalkıp yere bağdaş kurdu. Sarımtırak yeşil halı rüzgârda savrulan bir buğday tarlası gibi odayı baştan başa kaplıyor, Endişe Ağacı'nın köklerine kadar uzanıyordu. Koskoca altı adet ağaç dalı sanki orada büyümüşler gibi duvara yayılmıştı. Juliet, doğanın

odasında kök salmış olması fikrinden memnundu. Odasında bahçe olan fazla insan yoktu.

Endişe Ağacı hayvanları onun dertlerini dinlemek üzere gündüz uykularından uyanıyor gibiydiler.

"Delia." dedi küçük beyaz ördekle konuşarak. "Büyükanne senin değişimlerle ilgilendiğini söylüyor. Ben odamı daha yeni değiştirdim ve bu konuda içten içe kendimi pek de iyi hissetmiyorum. Kendimi, nasıl desem, yerinden yurdundan edilmiş gibi hissediyorum."

Delia beyaz tüyleri ışıkta parlayarak sessizce dinledi. Juliet onca yıl kapalı kaldıktan sonra Delia'nın yardımcı olmaya fazlasıyla istekli olabileceğine dair bir hisse kapıldı. Juliet orada öylece oturmanın ne kadar yalnızlık verici bir his olabileceğini hayal etti. Hayali endişesini başparmağı ile işaret parmağı arasına alıp Delia'nın dalına astı ve kendini az da olsa hafiflemiş hissetti.

"Petronella." dedi tavşanın başını okşayarak. "Sence neden Hugh, bana sataşıp duruyor? Ve ben neden hakkımı koruyamıyorum? O ortalarda yokken ona söyleyecek bir yığın şey buluyorum ama o ortaya çıkar çıkmaz, hiçbirini hatırlayamaz oluyorum. Bugün eğer Gemma olmasaydı, başım dertte demekti."

Okul dertlerinden sorumlu kişi olarak Petronella, sataşan çocuklarla ilgili her şeyi bilirdi. Juliet, gözlerindeki ifadeden onlardan hazzetmediğini anlayabiliyordu. Endişesini onun dalına astı ve Vombat Wolfgang'a döndü.

"Yardım edebilir misin bilmiyorum." dedi. "Sen arkadaşlarımızla yaşadığımız sorunlarla ilgilendiğin için, seninle Lindsay hakkında konuşmak istiyordum." Sonra ona en eski, en yakın arkadaşının kendisini savunmak konusunda onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığını anlattı. Juliet uzanıp duvara dokundu. Wolfgang'ın gözleri iki siyah bilardo topu gibi parlıyordu. Konuşmasını bitirdikten sonra endişesini onun olduğu dala astı ve kendini çok daha iyi hissetti. Tam olarak mutlu hissetmedi, ama dalgaların kıyıya taşıdığı odunlar gibi hafiflemişti. Yatağına girip gözlerini kapadı ve kıyıyı yalayan dalgaların arasında huzurlu bir uykuya daldı.

Hafta sonu Juliet otobüs bileti koleksiyonunu düzenlediği sırada, Oaf odasına daldı.

"Geliyorum!" diye bağırıp doğru Faydalı Şeyler Kutusu'na yöneldi.

"Odamda ne arıyorsun?" dedi Juliet.

"Açıklamaya zaman yok." dedi Oaf kutunun içine gömülmüş bir şeyler ararken. "Nerede bu? Hah, işte buldum!" Kocaman bir şeffaf bant rulosunu sallayarak yere çömelip Juliet'in yatağının altına doğru sürüdü. Birkaç dakika sonra, anneleri elinde bir makasla kapıda belirdi.

"Oaf." dedi anneleri. "Orada olduğunu biliyorum. Lütfen gel de saçını keseyim."

Cevap olarak, "Gerek yok." diye boğuk bir ses geldi.

"Okul için fotoğraf çektirmenin vakti yaklaşıyor." diye cevapladı annesi. "Ve senin bu şekilde, sokak çocuğu gibi görünmene izin veremem."

"Beni zorlayamazsın!" dedi Oaf ve sürüne sürüne yatağın altında ilerledi.

Juliet endişeyle kaşlarını çattı. Acaba bir başka aile kavgası daha mı yaşanacaktı? Ve bütün bunlar niçin onun güzel ve yeni odasında olmak zorundaydı? Endişe Ağacı hayvanlarının bu işe ne diyeceklerini merak etti.

"Ophelia." dedi annesi. "Mutsuzsun biliyorum. Neden oradan çıkıp bana bu konuyla ilgili ne hissettiğini anlatmıyorsun?"

"Bana psikolojik telkinlerde bulunma, beni bu şekilde kandıramazsın." Bu laflardan sonra bir sessizlik yaşandı.

Juliet ve Oaf, annelerinin Çocuk Kontrolünde Psikolojik Teknikler'ini biliyorlardı. Oaf'un istifini bozmamasının bir nedeni vardı.

"Ophelia Octavia Jones (Ofelya Oktavya Cons)." dedi annesi başka bir yol deneyerek. "Gerekirse oraya kendim gelip seni sürükleyerek çıkarırım!"

"Saçlarımı kafama bantlıyorum!"

Bandın rulodan açılma sesi duyuldu ve ardından da Oaf'un bandı başının etrafına sardığını belli eden sesler duyuldu.

Annesi yorgun bir şekilde Juliet'e bakıp, "İlk sırayı senin almanda sakınca olur mu tatlım?" dedi. Juliet, annesinin en son istediği şeyin olay çıkarması olduğunu anladığından, "Olur anne." diye cevap verdi iyi evlat olmaktan gurur duyarak.

Juliet odadan çıkmaya hazırlanırken, "Hey!" diye seslendi Oaf. "Yapıştırıcıyı uzatır mısın?"

Juliet banyoya gidip üç ayaklı tabureye yerleşti. Annesi içeri gelip omuzlarına bir havlu örttü.

"Neden insanlar saçlarını kestirmek zorunda?" dedi Juliet. "Kedilerin ihtiyacı yok. Koalaların da..."

Annesi havluyu önden mandalladı. "Babana sorsan daha iyi olur. Ne de olsa bilim insanı olan o. Sen sorana kadar, bu sadece katlanmamız gereken bir yük."

Katlanması gerektiği söylenen şeyler listesine eklenecek bir başka yük daha diye düşündü Juliet. Bu yükleri sendeleyen bir çay fincanı kulesi, kendisini de onları taşımak zorunda olan kişi olarak hayal etti.

"Hazır mısın?" dedi annesi makası havada sallayarak. "O hâlde gösteri başlasın!"

Annesi saçlarını keserken Juliet de aynada kendini seyrediyordu. Kumral saçlar (orta boyda), kahverengi gözler (orta güçte), normal boyutta ayaklar (kendi yaşına göre iyi). Yetişkinler onun aklı başında, güvenilir, bir şey öğretmesi zevkli biri olduğunu söylerlerdi.

Juliet güzel, büyüleyici, cesur olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Juliet, Gemma olmanın nasıl olabileceğini merak etti.

"Ayy!" dedi annesi alt dudağını ısırarak. "Bu biraz asimetrik oldu, değil mi? Şu tarafı biraz daha keselim."

Juliet, annesi saçını bir santimetre daha kısaltırken dehşetle izliyordu.

"Ayy!" dedi yine annesi. "Tekrar deneyelim."

Bir santim saç daha yeri boyladı.

"Ayy!" dedi annesi daha iyi görmek için bir adım gerileyerek. "Biraz daha, ha?"

Ve çok geçmeden yine, "Ayy!" diye bağırdı.

Juliet odasına döndüğünde, perçemleri tam olarak bir buçuk santimetre uzunluğundaydı. Oaf ona bir bakış atıp yatağın altına tekrar girdi.

"Petronella." dedi Juliet, bir taraftan da küçük tavşanın başını elliyordu. "Saçlarım bu sabahtan beri bir milim bile uzamadı. Ne yapacağım şimdi? Hugh bana bakıp bütün hafta benimle uğraşacak. Sen de olmasan ne yapardım bilemiyorum."

Juliet endişesini ağaca astıktan sonra, saçıyla nasıl baş edeceğine dair aklına bir fikir geldi. Faydalı Şeyler Kutusu'na gidip içine göz attı. "Bu işe yarayabilir." dedi elini kutuya daldırarak. "Ne dersin Petronella?"

Babası, "Ophelia, tatlım." dedi. "Okula motor kaskıyla gidemezsin. Bu öğretmeninin hoşuna gitmeyecektir."

Juliet parmaklarının uçlarına yara bandı sarma işini henüz bitirmişti. Neler oluyor diye merak edip bakmaya gelmişti. Oaf kollarını kavuşturmuş, bir kolinin tepesinde duruyordu. Kafasındaki siyah parlak kask başına büyük geldiği için de sağa sola dönüyordu.

"Annem saçımı berbat etti, bir aptala benziyorum."

"Hadi canım sen de!" dedi Juliet kendi saçlarının hâlini düşünerek.

"Oaf." dedi annesi. "Saçlarından utandığını biliyorum ama kökü sende, merak etme uzayacaklar. O zamana kadar da kimsecikler *fark etmeyecek* bile."

Juliet tek kaşını kaldırdı. Annesinin fazlasıyla iyimser olduğu kesindi. Wattle Street Okulunda oldukça par-

lak tipler vardı. Babası anahtarlarını şıngırdatarak saatine baktı.

"Bir şey diyeceğim." dedi. "Bu gece çikolata gecesi ve sadece motor kaskı *takmayanlar* çikolata yiyebilecek sanırım."

Oaf yavaşça kollarını indirdi. "Peki, eşarp takanlar?" diye sordu Juliet'e dönerek. "Onlara çikolata var mı?"

Juliet uzanıp başına dokundu. Kimsenin farkına varmayacağını ummuştu. Başında alnının tamamını örten pembe bir eşarp vardı. "Bu farklı." dedi. "Ben büyüğüm, bu yüzden takabilirim."

"Bu hiç de adil değil." dedi Oaf. "Öyle değil mi baba? Değil mi anne? Juliet çıkarmazsa, ben de çıkarmam!"

Anne ve babası Juliet'e daima kendisini suçlu hissetmesine neden olan o yalvaran ifadeyle baktılar. Yüksek sesle içini çekerek elini başına götürdü ve eşarbı çıkardı.

"Juliet!" diyerek yutkundu annesi.

"Şuna bak!" dedi Oaf.

"Çok yaratıcı." dedi babaları.

Juliet'in alnında aşağı doğru keçeli kalemle çizilmiş, saç gibi görünen çizgiler vardı.

"Tatlım!" dedi annesi. "Sen ne yaptın böyle?"

Juliet'in dudakları titredi. "Perçemlerimin daha uzun görünmesi için uğraştım!" diye mızmızlandı. "Belli olmuyor mu?"

"*Hiç* belli olmuyor." dedi babası.

"Gayet belli." dedi Oaf. "Korkunç görünüyorsun."

"Ophelia." dedi annesi. "Ablanla bu şekilde konuşma!"

Juliet'in gözlerinden yaşlar akıp yanaklarından aşağı süzüldü.

"Merak etme." dedi annesi, Juliet'e sarılarak. "Biraz sabun ve suyla bunları çıkaracak kadar vaktimiz var."

"Bu işe yaramaz!" diye bağırdı Juliet. "Keçeli kalemler kalıcı!"

Juliet, Oaf'un elini tutup okula doğru yöneldi. Başında motosiklet kaskı olunca etrafı görmek zor oluyordu. Juliet serbest eliyle eşarbının yerinde ve düzgün olup olmadığını kontrol etti. Endişe Ağacı hayvanlarının bu geceki endişe yükünü kaldırıp kaldıramayacaklarını düşündü.

"Hoşça kal Oaf." dedi Juliet, çocuk sınıfının kapısına vardıklarında. "Hoşça kal." dedi Oaf ve kollarını öne doğru uzatıp yanlış yöne doğru yürümeye başladı. Juliet, onu omuzlarından yakalayıp sınıfın olduğu tarafı gösterdi. "Yirmi adım atıp sola dön."

Juliet sınıfına gidene kadar herkes yerine oturmuş, öğretmeni de masasının arkasında ayakta duruyordu. Bay Castelli kibar ve gür saçlı bir adamdı. Kocaman, gür bir sakalı ve anemon çiçeklerini andıran fırça gibi tel tel

saçlarının üzerine tünediği büyük kulakları vardı. Juliet çok saçlı ve kıllı olmasının ona cana yakın bir hava kattığını düşünürdü. Başı öne eğik, sıraların arasında hızla yürüyerek Lindsay'in yanındaki yerine ilişti.

"Güzel eşarp." diye fısıldadı Hugh sıraların arasından eğilerek eşarbı almaya çalışırken.

"Juliet." dedi Bay Castelli. "Biz de tam önümüzdeki şenlikten bahsediyorduk. Sınıftaki herkes kendi hobisine uygun düşen bir şeyler getirecek. Bu bir pul koleksiyonu ya da değiştokuş kartları olabilir veya çok sevdiğin herhangi bir şey... Ne kadar alışılmadık olursa o kadar iyi. Aslına bakılırsa en sıra dışı koleksiyon için ödülümüz de olacak."

En sıra dışı koleksiyon mu? Juliet ve Lindsay birbirlerine baktılar. Juliet'in bu konuda kesinlikle bir şansı olabilirdi!

"Ayrıntılar bu el ilanlarında yer alıyor." diye devam etti Bay Castelli. "Juliet, lütfen gelip bunları dağıtabilir misin?"

Kendini sahneye çıkmış, en alışılmadık koleksiyon için verilen ödülü kabul ederken hayal eden Juliet, aniden durdu. Öğretmeni ondan bütün sınıfın önüne çıkmasını mı istiyordu? Aslında yardım etmeyi çok severdi. Yardım etmek ve bir şeyler öğrenmek, okulda en sevdiği iki şeydi ama bugün değil. Yüzü alev alev yanarken elini kaldırıp başındaki eşarba dokundu. Fakat Bay Castelli bekliyordu. Juliet yavaşça kalkıp öne doğru yürüdü. El

ilanlarını alıp dağıtmak için döndü. Bay Castelli'nin hiçbir şey dememesini umuyordu. İlk el ilanını verdi. Öğretmen bir şey demedi. İkinci el ilanını dağıttı. Hâlâ her şey yolundaydı. Üçüncü ilanı verdi.

"Juliet." dedi Bay Castelli. "O eşarbı çıkarsan daha iyi olmaz mı? Okul kurallarına karşı gelmek istemeyiz, öyle değil mi?"

"İstemeyiz." dedi Juliet, yetişkinlerin neden, "sen" demek istediklerinde, "biz" dediklerini merak etti. Sınıftaki herkes ona bakıyordu. Juliet destek almak için etrafına bakındı. Lindsay, ona gülümsedi. Gemma da... Kendini kusacakmış gibi hissetti, ateşler içinde kaldı ve eşarbın düğümünü çözdü; eşarp hışırdayarak yere düştü.

"Juliet!"

"Daha güçlü ov." dedi Juliet dişlerini gıcırdatarak. "Dayanabilirim."

Juliet, büyükannenin mutfak masasına uzanmıştı ve başı masanın kenarından sarkıyordu. Büyükanne, Juliet'in alnını bir el beziyle temizlerken yerde, başının altında büyük plastik bir kova akan damlalar için hazır bekliyordu. Birkaç dakika önce Oaf da onlara yardım ediyordu; ancak sonra büyükanne "faydasız yorumları" nedeniyle onu dışarıya göndermişti.

"Demek bütün sınıf sana güldü öyle mi?" dedi büyükanne. "Endişe Ağacı hayvanlarına anlatacağın çok şey var bu gece. En azından dernekte parmak kuklalarına

bayılan yirmi iki yaşında bir aktivite uzmanının seninle küçümseyerek konuşmasına katlanmak zorunda kalmadığına şükretmelisin."

Juliet cevap vermedi. Bazen büyükannesinin anlamsız şeyler söylediği olabiliyordu.

"Şu Hugh denen çocuk sana zorluk mu çıkarıyor?"

"Aslında." dedi Juliet. "Pek de fena biri sayılmaz. Ne zaman yanıma gelse Gemma, Bettina bebeğini çıkarıyor ve o da ortadan kayboluyor."

"Anlaşılan yeni bir arkadaş edinmişsin." dedi büyükanne Juliet'in koluna ıslak ve sabunlu eliyle hafifçe vurarak. "Bu arada, üzgünüm ama bu izler çıkmıyor. Sanırım internete bakıp akıl alsam iyi olacak."

Büyükanne bilgisayarını açtığında, Juliet de masadan inip evin içinde gezinmeye başladı. Büyükannenin dernekteki el işi kursunda yaptığı çalışmalar her yere saçılmıştı: pipo temizleyiciler, tencere altlıkları, yumurta kaplarından yapılmış ufak tefek şeyler. Bir süre sonra büyükannesinin güvenlik alarmının kitap raflarında durduğunu fark edip endişeyle kaşlarını çattı. Büyükannesinin bunu takması gerekirdi! Onu boynunda taşıması ve geceleri veya başka bir zaman yere düşecek olursa düğmesine basıp ambulansı çağırması gerekiyordu.

"Büyükanne." dedi yatak odasına girerek. "Bunu neden takmıyorsun?"

"Sen de mi!" dedi büyükanne sandalyesini ona doğru döndürerek. "Herkes bununla ilgili başımın etini yi-

yip duruyor. 'Neden alarmını takmıyorsun Octavia?', 'Ya yalnızken düşersen ne olacak?', 'Seni kim kurtaracak?' falan filan..."

Juliet kaşlarını çattı. Büyükannesini her zaman ılımlı ve mutlu biri olarak bilirdi. Ona sarılmak yeni pişmiş bir somun ekmeğe sarılmak gibiydi. Bugün ise oldukça sinirli ve huysuz görünüyordu. Şimdi ona sarılsa herhâlde bir kaktüse sarılmış gibi hissederdi kendini.

"Bana kızdın mı?" dedi Juliet.

"Hayır, elbette kızmadım hayatım. Kızdığım biri varsa o da kendimim; beni hayal kırıklığına uğratan vücuduma da kızıyorum. Artık yaşlanıyorum, hepsi bu."

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Juliet.

"Senin yapabileceğin bir şey yok canım ama teklifin için teşekkür ederim. Şu keçeli kalem izlerine dönelim istersen."

Büyükanne izlerle ilgili bilgi ararken Juliet son zamanlarda büyükannesinin kendi kendine "işe yaramaz", "hapı yutmuş" ve "hurda yığını" gibi laflar ettiğine kulak misafiri olduğunu düşündü. Juliet o sözleri ovalayıp temizleyerek onların yerine "mutlu", "keyifli" ve "sevinçli" kelimelerini yerleştirmeyi ne kadar da arzu ettiğini düşündü. Yapabileceği bir şeyler olmalıydı! Nasıl olacağına dair bir fikri yoktu ama aklına bir şeyler geleceğinden emindi.

Juliet, "Bu bezelyeleri de eklemek istediğinden emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle." dedi babası. "Senin için çok faydalı."

"Fakat pancar ve kalamarla gideceğinden emin misin? Bu kez düzgün bir yöntem kullansak daha iyi olmaz mı? Eğer düzgün bir yemek kitabından düzgün bir tarif bulursak, düzgün bir yemek yapabilirdik."

"Bu bir tür deney Juliet. Bana mutfakta yardım ederken ne olacağını asla bilemezsin."

Aynen öyle diye düşündü Juliet. Hâlâ bir tarafı sonucu tahmin edilemez şeyleri heyecan verici buluyordu. Annesi işten eve geldiğinde, mutfağa girip babasına sarıldı. Juliet de onlara katılmaya karar verince, üçü bir sevgi

yumağı şeklinde birbirlerine sarılı kaldılar. Juliet ailesinin daima böyle mutlu kalmasını diledi.

"Bezelye!" dedi Oaf mutfak masasına oturduğunda. "Bezelyeden nefret ediyorum."

"Şansına küs Ophelia." dedi annesi. "Onlara katlanman gerekiyor."

"Ayrıca onları tuvalete atıp sifonu çekmeyi aklından bile geçirme." dedi babası.

"Ama sevmiyorum." dedi Oaf.

Juliet iç çekti. O da bezelye sevmiyordu ama yine de yemişti. Oaf biraz uyumlu olsa ne olurdu sanki?

"Büyükanne nerede?" diye sordu anneleri.

"İnternette bir şeyler araştırıyor. Kalanları yiyeceğini söyledi." dedi babaları. "Fakat bu arada ben de öğleden sonra işten izin alıp koridordaki kolileri hâllettim."

"Öyle mi?" dedi anneleri. "Bütün öğleden sonrayı onları toparlamaya mı ayırdın? Bu sabahkinden daha beter durumdalar!"

"Evet, şey... mesele şu ki, Güney Amerika'da bulunan dinozor kemikleriyle ilgili yazılara rastladım ve öyle olunca da onları okumaya başladım. Bu, tarihteki en muhteşem dönemlerden biri. Biliyor musun ki..."

"Martin!"

"Evet, Karen?"

"Benimle bu ses tonuyla konuşma."

"Karen! Bir kere olsun hoş bir akşam yemeği sohbeti edemez miyiz?"

"Bir kere olsun koridordaki karmaşayı temizleyemez misin?"

Juliet'in kaşıntısı tekrar tutmuştu. Anne ve babasını mutlu edecek bir şey söylemeye çalıştı.

"Ben bu bezelyeleri yemeyeceğim." dedi Oaf, çatalıyla tabağındaki bezelye tanelerini iterek. "İğrençler! İĞRENÇ. İğrenç!"

Juliet olay çıkarmaması için kardeşine sessizce yalvardı.

"Ophelia." dedi anneleri. "Afrika'daki aç çocukları düşün. Eminim pancar, kalamar tava ve bezelye yemeyi çok isterlerdi."

"Bir zarf alayım o hâlde." dedi Oaf.

"Ophelia." dedi babası.

"'Aç çocuklar' tamlamasını nasıl heceliyorsun?"

"Oaf!"

"Tamam, tamam." dedi Oaf. "Alfabeyi geğirerek okusam?"

Anne ve babaları çatallarını bırakınca, Juliet o ünlü Jones Ailesi kavgalarından birini yaşamak üzere olduklarını anladı.

"Bir dakika!" diye bağırdı ayağa fırlayarak. "Benim bir fikrim var! Oaf, neden bezelyelerini çikolatalı sütle birlikte yemiyorsun? Hani büyükannenin ilaçları gibi?"

Juliet daha kimse ne olduğunu anlayamadan kalkıp iki bardağı çikolatalı sütle doldurdu. Onları masaya bırakıp bir bezelye alarak dilinin üzerine yerleştirdi. Sonra da koca bir yudum alarak bir ilaç gibi yuttu.

"Tadını bile almıyorsun." dedi ve bardaklardan birini Oaf'a doğru itti. Oaf şüpheci ama meraklı görünüyordu. Tabağından bir bezelye alıp dilinin üzerine koydu ve kocaman bir yudum sütle birlikte yuttu. "Mımm." dedi başını sallayarak. Dilinin üzerine başka bir tane daha koyup işlemi tekrarladı. "İlaçlarım."

Juliet o gece yatağa girdiğinde, kendini yorgun ve uykulu hissediyordu. İnsanların kendilerini endişe yükünün altında ezilmiş gibi hissettiklerini söylediklerini duymuştu ve artık bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Kolları öylesine ağırdı ki, üstünü zorlukla örtebildi. Kendini sanki kalbi bir denizin dibine demir atmış gibi hissediyordu.

"Dimitri." dedi dağınık kuyruklu köpeğe bakarak. "Ailem fena durumda." Ona ailesindeki tüm tartışmaları ve kız kardeşinin sebze yemeyi reddetmesini anlattı. "Bu sefer kavgayı önlemeyi başardım ama gelecek sefer ne olur bilemiyorum." Endişelerini onun olduğu dala asıp keçiye döndü. "Gwyneth." dedi. "Büyükanne geçen sene düşmüştü; ben de senin hastalıklarla ve kırık kemiklerle ilgilendiğini biliyorum. Yaralandığından beri huysuz ve

üzgün, ayrıca güvenlik alarmını da takmıyor. Ona yardım etmek istiyorum ama nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Belki bir şey bulmama yardım edersin."

Juliet, Gwyneth'in boynuzlarını okşayıp endişesini baş ve işaret parmağının arasına alarak ağaca astı. Kendini çok daha hafiflemiş hissederek gece lambasını söndürdü. "Hiç olmazsa arkadaşlarımla ilgili bir endişem yok." dedi başını yastığına koyarken. "Yok, değil mi?"

Juliet ve Gemma'nın yakın arkadaş olmaları fazla uzun sürmemişti. Bir on beş gün içinde Juliet onu Gregson Caddesi'ndeki evinde oyun oynamaya davet etti. Kapı zili çaldığında Juliet hazırdı. Dönüp son kez odasına göz gezdirerek her şeyin kusursuz göründüğünden emin olduktan sonra kapıyı açmak için odadan çıktı.

"Aman Tanrım!" dedi Gemma koridora girerken, "Demek evinize hırsız girdi ha?"

"Ne? Hayır, sadece babamın araştırmaları." dedi Juliet.

"Ah." dedi Gemma hayal kırıklığına uğramış gibi bir sesle.

Juliet, onun hırsızlık olayını daha heyecanlı bulduğuna dair bir hisse kapıldı.

"Gel benimle."

Gemma, Juliet'in odasına girip dikkatle etrafı süzdü. Gözlerini sanki her şeyi kayda alan bir fotoğraf makinesi objektifi gibi kırpıştırdı. Juliet onu hafif bir huzursuzluk içinde izliyordu. Gemma sanki gördüğü her şeyden yaşam enerjisini çekip alıyor gibi görünüyordu. Sanki her gözünü kırpışında eşyalar daha az Juliet'in, daha çok Gemma'nın oluyorlardı.

"Bu nedir?" dedi Gemma, Endişe Ağacı'na doğru yaklaşarak. Bir parmağını hayvanların her birine dokunarak eğilmiş ve eski dalların üzerinde gezdirdi.

"Juliet?" diye soludu. "Bana bu ağaçtan bahset. Her şeyi öğrenmek istiyorum!"

Juliet, Endişe Ağacı'yla ilgili konuşmak, hikâyesini ve sırlarını onunla paylaşmak istemedi. Ağacın artık kendinin bir parçası olduğunu fark etmişti ve Gemma'ya ondan bahsetmenin, kendisiyle ilgili her şeyi açık açık anlatmak anlamına geldiğini düşünüyordu.

"Juliet?" diye onu dürtükledi Gemma. "Hikâyesi nedir?" Hindistan cevizi rengindeki parlak saçlarını bir kamçı gibi geriye doğru atıp gülümsedi.

"Eee, hakkında fazla şey bilmiyoruz. Gel de sana birkaç koleksiyonumu göstereyim."

Gemma ağacın sessiz huzuru içinde kaybolmuş gibiydi ve Juliet, onun dikkatini çekebilmek için iki kere öksürmek zorunda kaldı.

"Geliyorum." dedi Gemma ama çok yavaş hareket ediyordu. Juliet çekmecelerden birini açıp içinden bir

kutu çıkardı ve kutuyu sarımtırak yeşil halının üzerine koydu. "Gördün mü?" dedi. "Bunlar benim silgilerim."

"Hımm." dedi Gemma arkasına dönüp Endişe Ağacı'na bakarak. "Hey, bu ses de nedir?"

"Bilmem, bak." dedi Juliet umutsuzca onun dikkatini çekmeye çalışarak. "İstersen içlerinden birini alabilirsin."

Gemma hemen geri döndü. "Gerçekten mi? Alabilir miyim?"

Aslında Juliet silgilerinden birini vermek niyetinde değildi ama bu, ağaçla ilgili bir açıklama yapmak zorunda kalmaktan daha iyiydi.

"Gel de iyice bir bak."

Silgileri renk gruplarına göre yere dizdi. Mavi olanlar bir araya, mor olanlar bir araya, parlak olanlar bir araya... Renk gruplarının arasında da küçükten büyüğe bir gruplama daha yaptı. Gemma sonunda yanardağ şeklinde bir silgide karar kıldı.

"Bu ne kadar şeker!" deyip aldı.

"O en güzeli." dedi Juliet. "Babam vermişti. Onu çalıştığı müzedeki bir yanardağ sergisinden özellikle benim için almıştı."

Gemma silgiyi elinde evirip çevirerek inceledi. Silgi, birbirinden ayrılıp içindeki sıcak lav çekirdeği görülebilsin diye özellikle iki parçadan yapılmıştı. Juliet, onu ikiye açıp tepesinden gerçek kaynar lavların döküldüğünü hayal etmeyi severdi.

"Çok beğendim." dedi Gemma. "Bunu alıyorum."

"Ah." dedi Juliet. "O benim en sevdiğim."

"Buna şüphem yok." dedi Gemma. "Harika bir şey!"

"Onu bana babam verdi *'özel olarak,'*" diye tekrar etti Juliet.

"Hımm." dedi Gemma. "Yani alabilir miyim?"

"Buna ne dersin?" dedi Juliet yıldız şeklinde başka bir silgiyi işaret ederek. Bir taraftan da ona böyle sıradan bir silgiyi teklif etmiş olmaktan ötürü utanmıştı ama özel olan silgisini vermek de istemiyordu. Gemma yıldız şeklindeki silgiyi alıp arkasını çevirdi.

"Hımm, yok." dedi yerine geri koyup. "Yanardağ şeklinde olanı daha çok beğendim. Ah, haydi ama Juliet. Veriyor musun, vermiyor musun?"

"Şey..." dedi Juliet usanmış bir edayla. "Sanırım ödünç alabilirsin." Gemma'nın yüzünde tatmin olmuş bir gülümsemeyle silgiyi alıp ceketinin cebine koyuşunu kalbinde bir sızıyla izledi.

"Pirana'yı besleyelim mi?" dedi Juliet, Gemma'nın başka bir şey almasına fırsat vermeden. "O benim sinek-kapan bitkim."

"Elbette." dedi Gemma.

"Burada birkaç sineğim de var." dedi Juliet. "Ben..." Yakınlardan gelen bir eşeleme sesiyle sözü yarıda kesildi. "Bunu sen de duydun mu?" dedi.

"Evet." dedi Gemma. "Nedir bu? Fare mi?"

Juliet sesin geldiği tarafa doğru baktı. "Kıpırdama, Gemma." dedi. "Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

Juliet hemen ayağa kalkıp dolaba doğru gitti. Kapı kolunu çekti ve dolap aniden açıldı. Kızlar bir an nefeslerini tuttular. Karşılarında fenerli bir baret takmış, elinde defterle kalem tutan Oaf duruyordu.

"Selam!" dedi Oaf. "Ne yapıyorsunuz? Ben de size katılabilir miyim?"

"*Biz* mi ne yapıyoruz?!" dedi Juliet. "*Biz* ne yapıyoruz öyle mi? Asıl *sen* ne yapıyorsun?"

"Bir şey yapmıyorum." dedi Oaf kaleminin kapağını kapatarak. Madenci baretinin ışığını söndürdü ve dolaptan çıktı. "Oynayabilir miyim?"

"Oaf!" dedi Juliet, ona doğru giderek.

"Görüşürüz!" dedi Oaf ve koşarak odadan çıktı. Juliet gözlerini devirdi. "Nelere katlanmam gerektiğini görüyor musun?"

* * *

Juliet o gece yattığında yanardağ silgisini düşünüyordu. "Piers." diye fısıldadı tavus kuşunun mağrur yüzüne bakarak. "Bir şey kaybettim ve sabah olana kadar ona sahip çıkmanı isteyecektim." Piers yardımcı olmaktan memnun görünüyordu. Juliet endişesini ağacın dalına asıp köpeğe döndü.

"Dimitri." dedi. "Benim Oaf sorunum var. Ne demek istediğimi biliyorsun." Yüzündeki ifadeden Dimitri'nin onun ne demek istediğini anladığına emindi. Juliet endişesini eline koyup saklaması için ona uzattı. Sonra Endişe Ağacı'nın hışırdayan yapraklardan oluşan oyuklarına tırmandığını ve ağaç dallarının kovuklarından birinde uyuduğunu hayal etti.

"Şenlik yaklaşıyor." dedi Lindsay. "Ben semenderimi getireceğim."

"Semender nedir?" dedi Gemma.

"Juliet." dedi Lindsay, Gemma'ya arkasını dönerek. "Sen ne getireceksin?"

"Semender nedir?" diye yineledi Gemma.

Juliet bir arkadaşından diğerine baktı.

"Su altında yaşayan bir tür kertenkele Gemma." dedi Juliet. "Ve Lindsay, bitki koleksiyonumu getireceğim. Kaktüslerimi ve belki Pirana'yı."

"Harika!" dedi Lindsay. "Dikkat et de Hugh içlerinden birini almasın."

"Benim getirecek bir şeyim yok." dedi Gemma.

"Hiç hobin yok mu?" dedi Juliet.

"Ben televizyon seyretmeyi severim." dedi Gemma.

"Belgeselleri mi?" dedi Juliet. "Ben belgesellere bayılırım, özellikle de doğa ve hayvanlarla ilgili olanlara."

"Ben televizyon programlarını pek sevmiyorum." dedi Gemma. "Sadece reklamları izliyorum. Bazıları gerçekten çok iyi."

"Ah." dedi Juliet.

"Ne kadar da... eğitici." dedi Lindsay.

"Şenlikte belki de seninle otururum Juliet. Getirecek bir şeyim olmadığına göre bitkilerinle ilgilenmende sana yardım ederim."

"Juliet benim yanımda oturuyor." dedi Lindsay. "Üzgünüm."

"Ama sen evcil hayvan bölümünde oturmayacak mısın?" dedi Gemma. "Semenderinle birlikte? Tüm koleksiyonların olduğu binadan farklı bir binada?"

"Öyle." dedi Juliet. "Lindsay beraber oturamayacağız."

"Çok yazık." dedi Gemma, küp şeker dişlerini göstere göstere gülümserken.

Lindsay ayaklarını yere sürttü ama bir şey demedi.

"İşten döndüğümde görüşürüz." dedi anneleri, Juliet ve Oaf arabadan inerlerken. "Kalamadığım için üzgünüm. Sosis standında babanızı ziyaret etmeyi unutmayın."

Şenlik günü gelmişti, ama Juliet o günü sabırsızlıkla beklemekten uzun zaman önce vazgeçmişti. Lindsay ve Gemma canını sıkıyordu. Tam olarak kavga ettikleri söylenemezdi. Daha çok kibar, ama amansız bir çekişme gibiydi.

Juliet bitkilerinin bulunduğu kutuyu sıkıca kavrayarak okulun kapısına doğru yürüdü. Oaf gol makinesine doğru önden koşturuyordu. Her yerde tezgâhları pastalar, rulo kâğıtlıklar ve potpuri sepetleriyle dolduran insanlar vardı. Juliet çember ve çekiliş oyunlarının arasından geçip sınıfa doğru yürüdü.

"Hey, Juli muli! Hangi saçma hobini getirdin bakalım?"

Hugh. Tam da Juliet'in ihtiyacı olan şeydi. Kutuyu masanın üzerine koyup bir önceki gece yaptığı tabelayı çıkardı. Karton kutuda kahverengi, kalın harflerle adının baş harfleri yazıyordu: JJJ. Tıpkı yan yana dizilmiş ters duran üç baston gibi.

"Juuliiii." dedi Hugh. "Juuuliiii, neden benimle konuşmuyorsun?"

Juliet, onu görmezden geldi. Bütün kaktüsleri düzenledikten sonra pek değerli servetini dikkatle kaldırdı: Pirana. Onu sık sık dışarı çıkarmazdı, ama bugün özel bir durum vardı. En sıra dışı koleksiyon ödülünü almasına yardımcı olabilirdi.

"Bu nedir?" dedi Hugh. "İnsan yiyen bitki mi? Harika!" Ve Pirana'nın yaprak kapanlarından birine bir adet şeker attı.

"Yapma!" dedi Juliet. "Onu öldüreceksin." Ama geç kalmıştı. Pirana kapanını kapatmıştı bile. Hugh sırıttı. "Acıkmış görünüyordu." dedi ve eline bir şeker daha aldı. "Sanırım, bir tane daha istiyor."

"Hugh..." Elindeki şekeri bir başka kapana atacaktı ki, Bay Castelli içeri girdi.

"Selam çocuklar. Bakın hele! En sıra dışı koleksiyon için birkaç iddialı rakibimiz var gibi görünüyor. Hugh ve Juliet'ten bir sinekkapan ve kendi göbek deliğinizin

pamukçuklarını biriktirdiğiniz bir kavanoz getirdiğinizi görüyorum. Çok güzel, çok güzel!" Bay Castelli kıllı kulağını gösterip gülümsedi. "İyi şanslar çocuklar. Bir şeye ihtiyacınız olursa buralarda olacağım, bana seslenirsiniz. Yiyecek bölümündeki Japon standına gelip ev yapımı suşilerimden denemeyi unutmayın."

Az sonra Gemma geldi ve Hugh hemencecik sınıftaki köşesine döndü. Şekerden hoşlanmadığı belli olan Pirana, kapanını bir kere daha açmıştı. Juliet şekeri alıp çöpe attı. Artık her şey daha iyiye gidiyordu. Ve bir kere bile tırnaklarımı yemedim diye düşündü Juliet. Sonra Lindsay ziyarete geldi.

"Hazır mısın?" dedi sıranın kenarına oturarak.

"Evet." dedi Juliet.

"Neler oluyor?" dedi Gemma. "Bir yere mi gidiyoruz?"

"Juliet ve ben etrafta biraz gezip babasının sosis standına uğrayacağız." dedi Lindsay.

"Evet." dedi Juliet, sonra da Gemma'nın bakışlarından kırılmış olduğunu belli eden o ifadeyi fark etti.

"İstersen, sen de gelebilirsin."

"Olmaz." dedi Lindsay hemen. "Yani o zaman bitkilere kim bakacak?"

"Ah, evet." dedi Juliet. "Unuttum. Belki de ben kalsam iyi olur, siz ikiniz gidersiniz."

"Hayır!" dedi Lindsay ve Gemma aynı anda.

"Bitkilerine bakmak Gemma için sorun olmaz, değil mi Gemma?" dedi Lindsay. "Hugh'nün onlara dokunmasını istemeyiz."

Gemma, Lindsay'ye dik dik bakıp Juliet'e gülümsedi.

"En iyi arkadaşım için her şeyi yaparım."

Lindsay, Gemma'ya bir bakış atıp Juliet'i kolundan yakaladı.

"Sana sosisli sandviç getiririz." dedi Juliet, Lindsay onu kapıdan dışarıya doğru çekiştirirken. "Uzun sürmez!"

Şenlik; pasta atma, zıplama ağları gibi saçma oyunlarla ve sosis kokularıyla çevrilmişti. Juliet kendine rağmen günün tadını çıkarmaya başlamıştı. Lindsay ve o, etrafı iyice gezdikten sonra babasının standından üç tane sosisli sandviç aldılar. Sonra da ödül töreninden önce toparlanmak için Gemma'nın yanına döndüler.

Herkes Bay Castelli'nin önündeki yuvarlak alanda toplandı. O ise kürsüde mikrofonuna vurarak kontrol etmekle meşguldü. "Baylar ve bayanlar, anne babalar, öğrenciler, evcil hayvanlar, ödül töreni başlamak üzere."

Juliet kollarında Pirana, iki arkadaşının arasında duruyordu. Lindsay elinde içinde bir Japon balığı bulunan ve semenderinin burnunu dayadığı cam bir fanus tutuyordu. Gemma içi kaktüs bitkileriyle dolu kutuyla ilgi-

leniyordu. Juliet güven verici bir şekilde Pirana'sını okşayıp derin bir nefes aldı. Umarım kazanırım. Umarım kazanırım, umarım kazanırım, diye geçirdi içinden.

"Hugh'nün küçük çocukları kendisine oy vermeleri için sıkıştırdığını duydum." dedi Lindsay.

"Gerçekten mi?" dedi Juliet. "Tam bir... ay!"

Juliet başının arkasında bir batma hissi duydu.

"Bu da neydi?"

Juliet başına batan şeyin ne olduğunu görmek için arkasına döndü. Hugh tam arkasında durmuş, elinde az önce onun başından çektiği saç kılını tutuyordu.

"Gerçek olduğundan emin olmak istedim." dedi saç telini kaldırıp güneşte incelerken. "Çizilmiş falan olabilirdi."

"Boş ver onu." diye fısıldadı Lindsay.

Hugh başka bir saç teli daha çekmek için uzandı.

"Yapma!" dedi Juliet. "Yoksa ben de senin saçını çekerim!" Juliet kendi kendine gülümsedi. Sonunda ona karşılık vermeyi başarabilmişti.

"Benim başımda şapka var şaşkın! Saçıma dokunamazsın."

"Ah." dedi Juliet. "Şey, belki, ben, hım, belki ben, ah, demek istediğim..."

"Burun kıllarını kastediyor." dedi Gemma. "Ona dokunursan, burun kıllarını çeker. Ya da ben çekerim."

Gemma baş ve işaret parmaklarını havaya kaldırarak ona doğru yaklaştı. Hugh hemencecik geri çekildi.

"Teşekkürler." dedi Juliet. Gemma'nın yanında olmasından memnundu, gerçi bir yandan da birilerinin kendisini kurtarmasına ihtiyaç duymuş olmaktan dolayı da üzgündü.

"Şişştt." dedi Lindsay. "Bay Castelli ödülün için zarfı açıyor, Juliet."

"Tüm oylar sayıldı." dedi öğretmenleri. "Ve anons etmekten gurur duyarım ki, en sıra dışı koleksiyonu öğrencilerin oylarıyla kazanan... Göbek deliği pamukçuklarıyla Hugh Allen! Hugh, kürsüye gelebilir misin lütfen?"

"Hugh!" diye homurdandı Lindsay.

"İnanılmaz!" dedi Gemma.

"Bir yanlışlık olmalı." dedi Juliet. Pirana'yı sıkıca göğsüne bastırdı.

"Yanlışlık yok." dedi Hugh iterek geçerken. "Sadece olağanüstüyüm, hepsi bu. Zaten sana kim oy verir ki?"

Juliet bakışlarını yere indirdi. Yine o kazanmıştı. Pirana üzgün görünüyordu, bu yüzden kaktüs kutusunu Gemma'dan aldı ve onu bir kenara bıraktı. Böylelikle, Hugh'nün zafer selamını ve, "Ben bir efsaneyim! Şampiyon benim! Dünyadaki en olağanüstü insanım!" deyişini görmek zorunda kalmazdı.

"Merak etme Juliet." dedi Lindsay. "Bana gelebilirsin ve tatlı su göletim üzerinde çalışırız. Bunları unutursun."

"Ya da." dedi Gemma. "Benim evime gelirsin ve bir intikam planı yaparız."

"Onu önce ben davet ettim." dedi Lindsay.

"Ama benimle daha fazla eğlenecek." dedi Gemma.

"Bugün biraz meşgulüm." dedi Juliet. "Kimsenin evine gelebileceğimi sanmıyorum."

"Ama Juliet!" dedi Lindsay ve Gemma aynı anda. Juliet bir arkadaşından diğerine bakarken, babası yanlarına geldi.

"Gelecek sefer şansın daha iyi olur evlat."

"Umarım." dedi Juliet. "Oaf'u bulup eve gidebilir miyiz artık? Yani hemen şimdi."

"Elbette. Fakat gitmeden önce seni neşelendireceğini düşündüğüm bir haberim var. Sizleri de tabii, Gemma ve Lindsay. Hugh denen bu şahsiyet ödülü kazanmış olabilir ama ben çember oyununda dört tane bedava sinema bileti kazandım. Bütün bunları unutmak için gelecek hafta hep birlikte gitsek diyorum. Ne dersiniz?"

Juliet, arkadaşlarına dikkat kesildi.

"Elbette Bay Jones." dedi Gemma, Lindsay'ye bakarak.

"Bu harika olur." dedi Lindsay, Gemma'nın bakışlarına karşılık vererek. Bu bayağı ilginç olacak diye düşündü Juliet.

* * *

Juliet o gece yattığında arkadaşlarını düşündü.

"Wolfgang." dedi. "Beni deli ediyorlar! Vombatların da böyle sorunları var mı? Lindsay'in nesi var? Başından beri Gemma'ya kötü davranıyor. Keşke birbirlerine iyi davranmalarını sağlayabilsem. Belki de sinemaya gidip birlikte vakit geçirmek, birine diğerinin ne kadar da iyi olduğunu görebilme şansı verir. Bu işe yarayabilir. Yani... Olabilir. Bana haftanın geri kalanı için şans dile Wolfgang. Ve her şey için teşekkürler. Sen ne yapacağını biliyorsun."

"Baba."

"Efendim kızım?"

"Sinemaya gittiğimizde yabancılarla konuşmayacağına söz veriyor musun?"

Babası gülümsedi. "Çocukların ancak ergenlikte anne ve babalarından utandıklarını sanıyordum."

"Baba!" dedi Juliet. "Ve lütfen 'ergenlik' kelimesini kullanmayacağına da söz ver."

Sinema salonu dolup taşıyordu ama Lindsay ve Gemma'yı bulmak Juliet için zor olmadı. Her ikisi de bir köşede oturmuş, başları önlerinde bir kâğıda bir şeyler yazıyorlardı. Lindsay geldiklerini gördüğünde, kâğıdı katlayıp arkasına sakladı. Gemma gülümsedi. Juliet'in babası selam vererek kızlarla içtenlikle tokalaştı ve Juliet de her bir parmağında yara bandı olan elini kaldırıp onlara el salladı.

"İşte kızlar." dedi Juliet'in babası, elini sırt çantasına daldırırken. "Biraz şeker alın. Bu sabah marketten aldım."

Juliet dehşete düşmüştü. "Baba! Sinemada marketten aldığın şeyleri yiyemezsin. Şekerleri büfeden almamız gerekiyor!"

"Fakat markettekiler ile sinemadaki şekerler arasında bir fark mı var?" dedi. "Yani markettekilerin çok daha ucuz olması haricinde..."

Gemma ve Lindsay arkadaşlarının hatırına ilgisiz kalmaya çalıştılar. Juliet başını salladı.

"O hâlde ev yapımı patlamış mısır da istemezsiniz sanırım?" dedi Juliet'in babası büyük kırmızı plastik bir kap çıkararak. "Ben kendim yaptım!"

Juliet'in babası bilet gişesine gittiğinde, Juliet arkadaşlarının yanına oturdu.

"Sana bir şey vereceğiz." dedi Lindsay arkasına gizlediği kâğıt parçasını çıkararak.

"Bahse gireriz ki, bunu ilginç bulacaksın."

"Test mi? Bana bir test mi hazırladınız? Bu harika!" diyen Juliet soruları doğru cevaplamayı umdu.

"Cevaplaman gereken sadece üç soru var." dedi Lindsay.

"Başla." dedi Juliet. "Hazırım."

"Birinci soru." dedi Lindsay fırça gibi saçlarını gözünden çekerken. "Zengin mi, yoksa ünlü mü olmayı isterdin?"

Juliet alnını kırıştırarak düşündü. "Sanırım... ünlü olmayı... Evet, ünlü olmayı. Belki muhteşem bilimsel bir buluş yaparak..."

Lindsay gözlerinde bir zafer parlamasıyla Gemma'ya bakıp sırıttı. Gemma kâğıdı onun elinden kapıp Juliet'in elini tuttu.

"İkinci soru çok daha önemli." dedi. "O yüzden dikkatli dinle. Deniz altında nefes alabilmeyi mi, yoksa havada uçabilmeyi mi isterdin?"

Juliet artık kendini biraz rahatsız hissetmeye başlamıştı. Gemma elini fazla sıkı tutuyordu. Ters giden bir şeyler vardı, ama ne olduğundan emin değildi.

"Su altında nefes alabilmeyi tercih ederdim." diye cevapladı Juliet.

Zaferle gülümseme sırası Gemma'daydı. Lindsay ona kızgın bir bakış fırlattı.

"Geri ver onu bana." dedi Lindsay. "Hâlâ bir sorumuz var."

Juliet neler döndüğünü anlamıştı. Her soruda iki seçenek vardı. Birisi Gemma'nın, diğeri Lindsay'in cevabıydı. Bu bir test falan değildi. Bu kimin Juliet'in yakın arkadaşı olması gerektiğini göstermek için hazırlanmış bir sınavdı.

"Juliet?" dedi Lindsay. "Son soruya hazır mısın?"

"Tam olarak değil." dedi Juliet.

"Soru üç. Tat alma duyunu mu, yoksa koku alma duyunu mu kaybetmeyi tercih ederdin?"

Juliet kendini köşeye sıkışmış gibi hissediyordu. Hangi cevabı seçerse seçsin arkadaşlarından biri kızacaktı. Bir arkadaşından diğerine baktı. En eski, en fırça saçlı arkadaşı Lindsay'in yüzünde kederli ama umut dolu bir ifade vardı. En yeni ve cesur arkadaşı Gemma

ise küp şeker dişleriyle gülümsüyordu. Juliet midesinin bulandığını hissetti.

"Ah." dedi. "Hım, soru neydi?"

"Tat alma duyunu mu, yoksa koku alma duyunu mu kaybetmeyi tercih ederdin?"

"Aslında." dedi bilet gişesinden geri dönen Juliet'in babası. "Koku alma duyunu kaybedersen, otomatikman tat alma duyunu da kaybedersin. Tamamen değil elbette. Bazen tatlı ile ekşiyi ayırt edebilirsin; fakat kırmızı elma ile yeşil elma arasındaki tat farkını ayırt edebilmeye sıra geldiğinde işin zorlaşır. İlginçtir ki, koku duyusu olmadan doğan insanlar da vardır ve bu hastalığın adı da anosomi olup..."

Kurtulmuştu! Juliet, babasının bilimsel gerçeklerini duymaktan dolayı bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Lindsay ve Gemma birbirlerine rahatsız olmuş bakışlar fırlattılar ve Lindsay kâğıdı top yapıp en yakındaki çöp kutusuna fırlattı. Bunun üzerine Juliet, babası sayesinde sınavın sona erdiğini düşünüp rahatladı. Geriye kalan soru şuydu: Peki, bir sonraki numaraları ne olacaktı?

O gece Juliet dolabın içini ve yatağın altını kontrol edip Oaf'un bir yerlerde saklanmadığından emin olduktan sonra, Endişe Ağacı'na alttan bakmak için halıya uzandı.

"Wolfgang." diye söze başladı. "Bugün sinemada neler olduğunu bilsen inanamazdın!" Ve ona olan biteni anlattı. Wolfgang'ın gözleri endişesini dalına asmaya davet eder gibi parladı. Juliet dizlerinin üzerine doğrulup endişesini ona verdi. Wolfgang, "Bırak da sana yardım edeyim. Bu gece bir mola vermiş olursun. Zaten gündüzleri endişelenecek yeterince şeyin oluyor." der gibiydi. Juliet de bunun doğru olduğunu biliyordu. Okul endişelerinin ise biraz beklemeleri gerekecekti. Artık uyku vaktiydi.

Sinemadan sonraki gün pazar günüydü, bu nedenle okul tekrar başlamadan önce Juliet o günün tamamını kendine ayırabilirdi. Öğleden sonrayı koleksiyonlarını düzenlemekle geçirmeye karar verdi. Saat altı olduğunda televizyonun karşısında biraz dinlenmek üzere hazırdı. Oturma odasına girdiğinde, Oaf minder koltukta oturuyordu.

"Juliet uzaktan kumandayı bulamıyorum." dedi.

Juliet divan yastıklarının arasında el yordamıyla kumandayı ararken anneleri içeri girdi.

"Yemek hazır olmak üzere." dedi kapı çerçevesine yaslanarak. "Juliet masayı kurabilir misin lütfen? Birazdan servis yapacağım."

"Bu gece benim sıram değil." dedi Juliet. "Oaf'un sırası."

"Tamam." diyerek derin bir nefes aldı anneleri. "Her kiminse." Koridora çıkıp mutfağa doğru yürüdü.

Oaf kabarıklığı inen bir kek gibi minderinde aşağıya doğru gömüldü.

"Gidip masayı kursan iyi olur." dedi Juliet. "Sanırım annemin keyfi pek de yerinde değil."

"Annem senden kurmanı istedi." dedi Oaf.

"Oaf sıra bende değil."

"Ama annem senden istedi."

"Ama senin sıran."

"Ama annem senden istedi."

"Oaf! Masayı dün benim kurduğumu fark etmediği için benden istedi. Bugün senin kurman gerekiyor."

"Hımm." dedi Oaf düşünür gibi yaparak. "Sanmıyorum."

Juliet ağzı büzgülü bir çanta gibi dudaklarını büzdü.

Normal şartlarda annesine yardım etmekten memnun olurdu ama bugün onun da keyfi yoktu. Dahası bunun bir prensip meselesi olmasıydı. Oaf evde hiçbir iş yapmıyordu ve Juliet, onun yarım bıraktığı işleri yapmaktan bıkmıştı. Şu an muhtemelen tavır almak için iyi bir zaman değildi, ama yeterdi. Juliet koltuğunda oturmaya devam ederek televizyon izledi. Beş dakika geçtikten sonra annelerinin bitkin sesi koridorda yankılandı: "Çocuklar! Masayı görüyorum ve hiç de kurulmuşa benzemiyor!"

Juliet sadece irade gücü kullanarak bir insandan (Juliet'ten), diğerine (Oaf'a) sorumluluk duygusu geçirmenin mümkün olup olmadığını merak etti. Birkaç dakika yoğunlaştıktan sonra, cevabın olumsuz olduğunu anladı. Juliet annesinin koridorda yaklaşan ayak seslerini duydu, hemen arkasından itilip kakılan kutuların sesleri geldi. Annesi başını oturma odasından içeri uzattığında, yüzü mor bir renk almış gibiydi. Patlıcan moru diye düşündü Juliet. Annesi günlerini neşeli, pembemsi bir yüz ifadesiyle geçiren biriydi. Onu böyle morumsu görmek Juliet'in hoşuna gitmemişti. Annenin yüzü morumsu bir renk aldığında, dikkatli olman gerekebilir.

"Kızlar." dedi sakin bir şekilde. "Masayı kurmak için bir dakikanız var."

"Ama anne." dedi Juliet. "Oaf'un sırası. Bunu ondan istemen gerekiyor."

"Hayır, değil." dedi Oaf.

"Masa-kurulduğu-sürece-kimin-sırası-olduğu-gerçekten-umrumda- değil!" dedi anneleri.

"Ama..."

"Bir dakika!" diye çıkıştı anneleri. "Sadece bir dakikanız var, aksi takdirde bedelini ödemeye hazır olun. Bedelini-ödemeye-hazır- olun."

"Acaba bedeli ne kadara patlar." diye mırıldandı Oaf. "Çok pahalı olmalı. Umarım, harçlığımdan ödemem gerekmiyordur." Juliet gözlerini devirdi.

Bir dakika geçti. Sonra iki. Yemek vakti gelmişti. Juliet kendini suçlu hissederek sessizce masaya oturdu. Ne o ne de Oaf masayı kurmuştu. Prensip meselesi diye düşündü kendi kendine. Annesinin masayı Oaf'a kurdurması gerekiyordu, iyi ve güvenilir çocuğuna değil! Bu bir prensip meselesi, prensip meselesi. Babaları yatak odasından kalkıp onlara katıldı. Prensip meselesi, bir prensip meselesi. Annesi mutfakta tencere ve tavaları şangırdattı. Prensip meselesi, bir prensip meselesi. Büyükanne ayağını süreyerek odaya girdi ve masaya oturdu. Prensip meselesi, bir prensip meselesi. Oaf alçak sesle bir şarkı mırıldanıyordu. Prensip meselesi, bir prensip meselesi, prensip meselesi... Annem ne derse desin!

Oysa sonunda, anneleri hiçbir şey demedi. Sadece bir elinde makarna tenceresini, diğer elinde de spagetti kaşığını tutarak yemek odasının kapı eşiğinde durdu. Sessizlik korkutucuydu. Yoğun, boğucu ve öldürücüydü. Sirklerde canlı hedeflere bıçak atan adamların soğukkanlılığına sahip olan Oaf bile huzursuzlanıyordu. Anneleri ilerledi, spagetti kaşığını kaldırdı ve herkesin önüne bir tane denk gelecek şekilde beş kaşık spagetti makarnayı doğrudan masanın üzerine servis etti. Şimdi masanın üzerindeki makarnalar, devrilen kurtçuk kovasından etrafa saçılmış kurtçuklara benziyordu. Anneleri mutfağa geri döndü ve başka bir tencereyle geldi. Tencerede makarna sosu vardı. Juliet, annesinin et ve domates parçalarını makarnaların üzerine boşaltmasını dehşetle izledi.

"İlginç." dedi babaları başını sallayarak. "Fakat çok hijyenik. Hindistan'ın bazı bölgelerinde hiç tabak çanak kullanılmaz. Onlar..."

"Martin!" dedi anneleri. "Sadece yesek?" Babaları hemen sustu.

"Anne." dedi Juliet, annesi masaya oturur oturmaz. "Bizim çatalımız yok."

"Doğru!" dedi annesi. "Bu evde hiç kimse hiçbir iş yapmadığına göre, onları *benim* getirmem gerekiyor. Başka arzusu olan? Bir şeyler içmek isteyen?"

Masadakiler annenin bir şişe portakal suyuyla ve bardak kullanmadan neler yapabileceğinden korkup "hayır" anlamında başlarını salladılar.

"Eee, büyükanne." dedi babaları gerginliği dağıtmaya çalışarak. "Bugün el işi dersinde neler yaptın bakalım?"

"El işi dersinde mi?" dedi büyükanne yavaşça. "Bugün el işi dersinde ne yaptığımı mı soruyorsun?"

Juliet, büyükannesinin ses tonunu beğenmemişti. Sesi bıkkın çıkıyordu.

"El işi dersinde." diye devam etti. "Televizyonumun uzaktan kumandasını deniz kabukları ve boncuklarla süslemek için üç saatimi harcadım, kısaca biyokimya doktoramın boşa gitmemiş olduğunu bildirmekten mutluluk duyarım."

"Ah." dedi Juliet huzursuz bir şekilde.

"Geçen gün kurutulmuş makarnadan yaptığım portremle iyi gittiğini söyleyebilirim."

"Bu el işi dersini sevmediysen, sana başka bir tane bulabiliriz." dedi anneleri. "Belki de başka bir aktivite buluruz."

"Gerçekten mi?" dedi büyükanne. "Tombala gibi mi mesela? Veya belki 'Örgü Ören Bayanlar' grubuna katılırım ve hep beraber oturur sehpa örtülerini tartışırız. Olmadı, Batık Tırnaklarım Var ve Ayaklarımdan Bahsetmek İstiyorum Cemiyetine katılırım. Üye arayışında olduklarını duymuştum."

"Öyle miymiş?" dedi Oaf çoraplarını çıkarırken.

"Oaf!" dedi annesi. "Masada çıplak ayak istemiyorum."

Oaf mırın kırın ederek çorabını giydi. Büyükanne pufladı, Juliet kaşlarını çattı.

"Peki o zaman." dedi babaları içtenlikle. "Bil bakalım bugün ne buldum? Eski kimya setimi! Belki tekrar kurar ve deneyler yaparım."

Oaf parlayan gözlerle babasına döndü. "Patlama da olur mu?"

"Muhtemelen." dedi babası.

"Bu, koridoru temizlemektense aylak aylak dolaşacağın anlamına geliyor sanırım." dedi anne.

Anneleri yine mosmor görünüyordu ve bu Juliet'in hoşuna gitmemişti. Aklından "boşanma", "veraset savaşı" ve "rehin kalma" gibi kelimeler geçti.

"Peki Martin!" dedi anne. "Kolilerde ilerleme kaydettin mi? Ayak parmaklarımı çarpmamak için fazlasıyla şanslı olmam gereken koliler hani?"

"Ah... hımm... şey..." dedi baba.

"Hah işte!" dedi anne. "Denemedin bile!"

"Karen bu haksızlık! Keyfin yerinde değil ve hıncını benden alıyorsun."

"Ah, keyfim yerinde değil, öyle mi? Peki, benim keyfimi kaçıran kim, bunu söyleyebilir misin acaba?"

Juliet yetişkinlerin cevaplarını bildikleri öfkeli sorular sormalarından nefret ediyordu.

"Koridor çöplüğe dönmüş durumda." dedi anne. "Arkadaşlarımı eve davet etmek istiyorum ama bunu yapmam mümkün değil. En azından biraz çaba gösteremez misin?"

Juliet kulaklarını kapadı. Kendini hiç iyi hissetmiyordu ve kaşınmaya başlamıştı. Lindsay bir keresinde ona kafasında tek seferde en fazla yedi tane şey tutabileceğini söylemişti. Juliet kavgayı ona unutturacak yedi şey düşünmeye çalıştı. "Neden yumurtalar yumurta şeklindedir?" diye düşündü ümitsizce. "Neden esnemek bulaşıcıdır?", "Güneş sisteminde kaç gezegen vardır?", "Her bir gezegenin kaç uydusu vardır ve isimleri nelerdir?" İşe yaramıyordu. Annesi ve babası bağıra bağıra konuşuyorlardı.

"Eh!" dedi büyükanne. "Gregson Sokağı'ndaki uyuma hayran olmamak elde değil!"

"Eleştirmen gerekmiyor." dedi baba. "Kendine bir bak! Güvenlik alarmını takmamışsın yine! Ya düşsen ve etrafta sana yardım edecek kimse olmasa?"

"Benimle bu şekilde konuşma Martin! Şunu anlamalısın ki, ben yetişkin bir kadınım."

Ardından Oaf vızıldamaya başladı.

"Ophelia!" dedi anne. "Kes şunu, tamam mı? Bu gece sorun çıkarma hakkını doldurdun genç bayan. Ciddiyim!"

Juliet durumu kurtarmak için bir şeyler yapmak istiyordu. Herhangi bir şey. Sonra aklına bir fikir geldi.

"Bir dakika!" diye bağırdı çaresiz bir neşeyle. "Neden hepimiz duygularımızı tarif etmiyoruz?"

Herkes konuşmayı bırakıp Juliet'e baktı ve sonra neredeyse aynı hızda tartışmalarına geri döndüler. Juliet sanki savaş çıkmış gibi hissediyordu. Annesi, babasına kızmıştı; çünkü babası evi çöplüğe çevirmişti. Babası annesinin evi çöplüğe çevirmek konusunda kendisine kızmasına sinirlenmişti. Ev çöplüğe dönmüştü; çünkü eskiden Juliet'in odasında duran kolileri koyacak yer yoktu. Kısaca Juliet kendi odasına sahip olmamış olsaydı, babası kendi çalışma odasını kullanmaya devam edecekti ve o zaman koridorda eşya olmayacaktı, ortalık da çöplüğe dönmeyecekti ve de anne babası kavga etmeyeceklerdi.

Yani, gerçekten de her şey onun suçuydu! Juliet kendini tek kelimeyle perişan hissediyordu. Etrafındaki sesler yükselirken aklına parlak bir fikir daha geldi. Bu onu üzen bir fikirdi; fakat tüm sorunları da çözeceğini biliyordu. "Durun!" diye bağırdı ayağa fırlayarak. "Herkes dursun! Hepsi benim suçum ve nasıl düzelteceğimi biliyorum!"

Juliet; annesine, babasına, büyükannesine ve Oaf'a baktı. Derin ve asil bir şekilde içini çekti. "Odamdan vazgeçiyorum. Babam çalışma odasını geri alabilir ve her şey eski hâline döner, oldu mu? Artık kavga etmek yok. Her şey düzelmiş olacak."

Herkes şaşkın bir sessizlik içinde ona baktı. Juliet'in dudaklarından bir hıçkırma sesi döküldü ve koşarak odadan çıktı.

Juliet yakında bir kez daha babasının çalışma odası olacak odasında yatağına uzandı. Hayatı düşündü ve onun neden bu kadar zor olduğunu merak etti. Neden insanlar ara sıra da olsa birbirlerine karşı iyi davranmıyorlardı? Odasını kaybedeceği için kendini çok kötü hissediyordu; kavga etmek konusunda, büyükannenin huy-

suzlanmasıyla ilgili ve arkadaşlarıyla da ilgili kendini çok kötü hissediyordu. Kendisini çok kötü hissedecek bir sürü şey vardı, hangisinden başlayacağını dahi bilemiyordu. Her bir endişesini gözden geçirdiğinde kendisini daha da kötü hissediyordu. Hâlâ bir sorunun ağırlığını taşıyordu, ama ne olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği oldukça ağır ve can yakıcı olduğuydu.

Büyükannesinin komodinin üzerindeki fotoğrafına baktı. Büyükanne ne zaman tarif edemeyeceği bir sorunla karşılaşsa, onu Endişe Ağacı'nın gövdesindeki kovuğa yerleştirmesini söylemişti. Juliet kovuğa tırmanıp içine girmeyi ve oradan hiç çıkmamayı diledi. Uzanıp kapkara deliğe dokundu. Endişelerinin kolundan yavaşça parmaklarına, oradan da ağacın gövdesindeki kovuğa akıp gittiğini hissetti. "Uyku vakti." dedi bitkin bir hâlde ve ışığını söndürdü.

Ertesi sabah Juliet'in canı kimseyle konuşmak istemiyordu; o yüzden kahvaltısını verandada tek başına etti. Okula yürürlerken Oaf yine odasını paylaşmak zorunda olmaktan ötürü söyleniyordu.

"Larva çiftliğimi nerede saklayacağım şimdi?"

Juliet'in aklı başka şeylerde olduğu için Oaf'u duymazlıktan geldi. Özellikle de Gemma ve Lindsay bugün neler hazırlamışlardı acaba?

Öğrenmek için fazla beklemesi gerekmedi.

"Evet." dedi Lindsay üç kız beslenme çantalarını açarlarken. "Etrafta dolaşan listeyi gördünüz mü?"

"Ne listesi?" dedi Juliet bıkkınlık içinde.

"Sınıftaki herkesin adını yazıp karşısına da bir numaranın verildiği liste." dedi Lindsay.

"Bunu benim eski okulumda da yaparlardı." dedi Gemma. "Herkesi en sevdiğinden en sevmediğine göre sıralarsın."

"Ama en önemlisi de." diye sözü aldı Lindsay. "En *iyi* arkadaşını başa koymak."

Ah, diye düşündü Juliet. Demek hazırladıkları buydu.

"İşte, birkaç kalemim de var." dedi Gemma.

"Bende de kâğıt var." dedi Lindsay. "Ben herkesin ismini yazdım zaten, tek yapman gereken sıralama yapmak."

Lindsay ve Gemma kendi kâğıtlarına gömülüp karalamalar yapmaya başladılar. Juliet yorgun bir şekilde gözlerini ovaladı. Bu seferkinden nasıl kurtulacaktı? Ağlamak, çığlık atmak, tırnaklarını yemek veya ona benzer *bir şeyler* yapmak geliyordu içinden. Ne yaparsa yapsın, arkadaşları ona seçim yaptıracaklardı. Ama yapabilir miydi ki? Her ikisini de seviyordu. Zekâsı ve merakından dolayı, özellikle de yuvadan beri arkadaş oldukları için Lindsay'yi; komik ve cesur olduğu için de Gemma'yı. İkisiyle ilgili sevmediği şeyler de vardı. Örneğin, Lindsay'in huysuzlukları ve yeni insanlara karşı dostça davranma-

ması... Ya da Gemma'nın insanların eşyalarını düşüncesizce alması (Juliet'in yanardağ silgisi gibi)... Aralarında nasıl seçim yapabilirdi ki? Her ne şekilde karar verirse versin, arkadaşlarından birini kaybedecekti.

"Juliet?" dedi Gemma. "Hâlâ bitirmedin mi?"

"Evet." dedi Lindsay. "Acele et."

Juliet'in kaşları endişeyle çatıldı ve kaşıntısının başladığını kollarında hissetti. Madem bir cevabı bu kadar çok istiyorlardı, eh, o da bu cevabı onlara verecekti. Sonucuna hazırlıklı olduklarını umdu.

Juliet listesini göğsüne bastırarak, "Bitirdim." dedi.

"Hadi o zaman." dedi Gemma. "Görelim."

"Önce seninkini ver." dedi Juliet. "Sen de Lindsay."

Kızlar omuz silkip listelerini ona uzattılar. Juliet listeleri alıp ortadan, sonra tekrar ortadan yırttı.

"Hey!" dedi Lindsay. "Bakmayacak mısın?"

"Bakmama gerek yok ki." dedi Juliet. "Senin beni ilk sıraya koyduğunu, Gemma'nın da aynını yaptığını biliyorum."

"Doğru." dedi Gemma. "Ama bizim asıl bilmek istediğimiz, *senin* kimi ilk sıraya koyduğun?"

"Evet." dedi Lindsay. "En çok kimi seviyorsun?"

Juliet öfkesinin ocaktaki süt gibi kabardığını hissediyordu. Her an taşacak gibiydi.

"Hadi Juliet." dedi Lindsay. "Bizi bu kadar bekletmen haksızlık."

"Evet, duyarsız olma." dedi Gemma.

"Ne?" dedi Juliet yavaşça. "Az önce bana duyarsız ve haksız mı dediniz?"

Lindsay ve Gemma endişeyle birbirlerine baktılar. Juliet'in yüzü artık mora çalıyordu.

"Jul..."

"Bunu bana nasıl söylersiniz! *Sizin neyiniz var böyle?* Ben kesinlikle, tamamen, tek kelimeyle ikinizden ve benimle ilgili kavga edip durmanızdan usanmış durumdayım! Bu kâğıda ilk kimi yazdığım çok önemli, öyle mi?"

Gemma ve Lindsay yere baktılar.

"Bir numaraya kimi koyduğumu gerçekten merak ediyorsanız, listeme bakmanız gerekecek." Kızlar listeye dokunamadan onu kendine çekiverdi. "Birazdan onu size vereceğim. Fakat önce bir şeyi bilmenizi istiyorum. İkinizin yüzünden haftalardır perişan durumdayım. Beni seçim yapmaya zorlayıp durdunuz. Gerçekten korkunçtu ve yetti artık! O yüzden listeyi okuyun ve bunun son kararım olduğunu da unutmayın. Bu konuda bir daha konuşmayacağım ve eğer ikinizden biri konuyu açmaya çalışırsa, öğle yemeğinde tek başıma otururum! En azından huzurum olur!"

Juliet bunları söyleyerek listesini yere fırlattı ve hızla oyun alanının öbür tarafına geçti. Lindsay ve Gemma

önce birbirlerine sonra da kâğıda baktılar. Kâğıdı yerden almak için ikisi birden eğildiler ama Gemma daha hızlı davranmıştı.

"Eee?" dedi Lindsay. "Hadi ama söyle, ne yazıyor?"

Gemma kâğıdı düzeltmek için acele etmedi ve Lindsay göremesin diye alıp göğsüne yaklaştırdı.

"Vay canına." dedi küp şeker gülüşüyle. "İnanamıyorum! İlk sıradayım! Bu, Juliet'in beni daha çok sevdiği anlamına geliyor!"

"Ne?!" dedi Lindsay. "Mümkün değil! *Onun en eski arkadaşı benim*! Ver onu bana!" Kontrol edebilmek için listeyi Gemma'nın elinden kaptı.

"Ne? Bu çok anlamsız. Ah! Ne yapmaya çalıştığını anladım. Bak Gemma, yanlışın var. İlk sırada olan sadece sen değilsin. İkimizi birden seçmiş!"

Juliet tahta bir banka oturup hırsla yoğurdunu yedi. Lindsay ve Gemma'nın kendisine doğru geldiklerini fark ettiğinde, hiçbir şey dememeye karar verdi. Eğer ona kızgınlarsa kendileri bilirlerdi.

"Biz de oturabilir miyiz?" diye sordu Lindsay.

"Sakıncası yoksa." dedi Gemma.

Juliet "evet" anlamında başını salladı. İki kız onun her iki yanındaki yerlerini aldılar. Ortada garip bir sessizlik vardı ama Juliet'in umrunda değildi. Sadece yoğurdunu yemeye devam etti. Konuşan Lindsay oldu.

"Juliet." dedi. "Birazdan kendime bir sandviç yapmak için bir şeyler alacağım. Bir ısırık ister misin? Gemma istersen, sen de alabilirsin."

Juliet kaşığını bıraktı. Lindsay'in kendisine kızacağını düşünmüştü. Oysa o sandviçini paylaşmayı öneri-

yordu. Juliet bunun Lindsay'in, "Üzgünüm." deme şekli olduğunu biliyordu.

"Olur." dedi Juliet rahatlayıp gülümseyerek. "İyi fikir."

Lindsay de bunun Juliet'in "Seni affediyorum." deme şekli olduğunu bildiğinden gülümsemesine karşılık verdi. Hemen ardından, Gemma çantasının fermuarını açıp içinden bir şey çıkardı.

"Bunu geri istersin diye düşündüm."

"Yanardağ silgim!" dedi Juliet. "Teşekkürler!"

Juliet silgiyi elinde çevirdi. Patlamasının bu denli iyi sonuçları olmasına şaşırmıştı.

"Başka bir şey daha var." dedi Gemma. "Sen ve Lindsay ara sıra bizim evde oynamaya gelir misiniz, diye soracaktım. Büyük bir televizyonumuz var ve bir şeyler izleyebiliriz. İsterseniz doğa belgeseli de seyredebiliriz. Ama tabii isterseniz."

Juliet güldü. Kendini şarkı söylüyormuş gibi hissediyordu. "Ne dersin Lindsay?"

Lindsay sevinmiş görünmüyordu ama başıyla onayladı ve Juliet onun kibar olmak içinden elinden geleni yaptığını anladı. Güzel, diye düşündü Juliet, bir sorunu böylece hâllettik. Sıradaki gelsin!

Okuldan eve yürürken, Juliet kendini uzun zamandır olmadığı kadar mutlu hissediyordu. Lindsay ve Gemma çaba gösteriyorlardı ve Hugh asırlardır ortalıkta görünmemişti. Ne yazık ki, Juliet'in keyifli hâli eve varıp odasına adım atar atmaz sona erdi. Sanki Endişe Ağacı hayvanları hüzün dolu bakışlarla ona bakıyorlardı. Sanki onlardan vazgeçeceğine söz verdiğini biliyor gibiydiler.

"Üzgünüm." dedi Juliet sırayla hepsine dokunarak. "Ailemi kurtarmak için düşünebildiğim tek çare buydu."

Neşelenmek için çikolatalı süt içmenin iyi olacağını düşünerek odasından çıkıp mutfağa gitti. Tam mutfağa girecekken içeriden bazı fısıldaşmaların geldiğini işitti. Mutfak kapısını açtığında, anne ve babası irkildiler.

"Ah, selam canım." dedi annesi. "Biz de tam..."

"Ayrık otlarını konuşuyorduk!" dedi babası.

"Evet, aynen." dedi annesi. "Ayrık otu. Biz, hımm..."

"Hoşumuza gitmiyor." diye tamamladı babası. "Tohumları yok ediyor."

"Hayır, evet, onlara dayanamıyoruz." dedi annesi. "Korkunçlar. Gerçekten korkunç!"

"Korkunç!" diye ekledi babası.

Juliet bir annesine, bir de babasına baktı. Kesinlikle çok garip davranıyorlardı.

Juliet o gece odasına istemeye istemeye gitti. Endişe Ağacı'nı kaybetmesi yetmiyormuş gibi belli ki anne ve babası da sinirsel çöküntü yaşıyorlardı.

"Sanırım toplanmaya yarın başlayacağım." dedi hayvanlara bakıp. "Bu, bu gecenin sizinle son gecem olduğu anlamına geliyor. Dimitri, Wolfgang, Delia, Petronella, Gwyneth, Piers... Son birkaç haftadır bana çok iyi arkadaşlık ettiniz. Siz olmadan ne yapardım bilmiyorum. Çok teşekkür ederim." Juliet parmak uçlarını öpüp her bir hayvanın burnuna veya ağzına dokundu. Üzgün bir şekilde, "İyi geceler." deyip ışığı söndürdü.

Saat sabahın üçüydü ve Juliet'in tuvalete gitmesi gerekiyordu. Karanlıkta el yordamıyla fenerini buldu. Fenerin sapında gümüş harflerle adının baş harfleri yazılıydı: JJJ. Tıpkı yan yana dizilmiş üç saksafon gibi. Kal-

kıp koridorda sessizce ilerledi. Banyoya varmadan önce pencerelerden birinin altından aleve benzer, yanıp sönen turuncu bir ışık sızdığını fark etti. Daha iyi görebilmek için perdeyi araladı. Bu *gerçekten de* bir ateşti! Mangal yaptıkları alanda yanıyordu ve başında biri vardı. Fırfırlı gecelik giymiş biri. Büyükannesine benzeyen biri. Juliet arka kapıyı açıp verandada yavaşça ilerledi. Ayaklarının altındaki beton soğuktu. Büyükanne ateşi maşayla ittirdikçe gökyüzüne dumanlar yükseliyordu. Juliet biraz daha yaklaştı. Alevlerin arasında gitgide kararmakta olan mantar hayvanlar ve kâğıt bebeklerden bir yığın vardı. Yerdeyse büyükannenin diğer el işi ürünleri kümelenmişti. Tahta çubuklardan resim çerçeveleri, pipo temizleyicileri, yumurta kartonları, makrome tencere tutacakları... Hepsi yakılmayı bekliyordu. Büyükanne bir avuç dolusu el işini alıp ateşe attı.

"Merhaba büyükanne." dedi Juliet yavaşça. "Ne yapıyorsun?"

"Juliet." dedi büyükanne. "Yetti artık! Bir kadının hayatında 'hayır' demesinin vakti daima gelir. Artık dikiş nakış işlerine hayır! Kurutulmuş makarnaya hayır! Oturma odasında kalabalık yapan şeylere hayır! Esasen demeye çalıştığım: 'Hayır!'"

Maşasını ateşin içine daldırdı ve alevler konfetiler gibi havaya yayıldı. Juliet başını salladı. Belli ki, büyük-

annenin konuşacak birine ihtiyacı vardı ve etrafta başka kimse olmadığından bu işi kendisinin yapması gerekiyordu.

"Büyükanne." dedi. "Fark ettim ki, sen son zamanlarda..."

"Huysuzlaştığımı mı fark ettin?" diye sordu büyükanne. "Yoksa hırçınlaştığımı mı? Kızgın olduğumu mu? Alınganlaştığımı mı fark ettin?"

"Evet." dedi Juliet. "Neden böyle?"

Büyükanne derin bir nefes aldı ve geceliğinin fırfırlı yakası, onu yakalı bir kertenkeleye benzetecek şekilde havalandı.

"Birçok nedeni var Juliet." dedi bir dolu pipo temizleyicisini daha ateşe atarken. "Birçok şey... Bir tanesi bu." dedi güvenlik alarmını göstererek. "Bunu da ateşe atmayı çok isterdim."

"Büyükanne! Hayır!"

"Merak etme. Atmayacağım. Sadece bunu takmaktan gerçekten nefret ediyorum."

"Neden?" diye sordu Juliet. "Hayatını kurtarabilir."

"Bu doğru ama bunu taktığım anda, yaşlı olduğumu kabul etmiş oluyorum. Y-A-Ş-L-I, yaşlı. O zaman sanki geri dönüşü olmuyormuş gibi geliyor. Tek başıma idare edemediğimi kabul etmiş oluyorum ve bu beni işe yaramaz hissettiriyor. Bana bir bak! Ben bir üniversitenin kimya bölümünün başındaydım ve şimdi tüm yaptığım

oturup mandallardan ve mantarlardan ıvır zıvır yapmak."

"Demek o yüzden onları yakıyorsun." dedi Juliet.

"Onları bu yüzden yakıyorum, evet." dedi büyükanne. "Bir dönemece geldim Juliet. Artık değişiklik yapma zamanı. Sadece bu değişikliğin ne olması gerektiğini bilmiyorum."

Juliet düşünceliydi. Büyükannenin aklında birçok şey var gibi görünüyordu. Huysuzlanması boşuna değildi.

"Belki de Delia'ya senin endişelerinden bahsedebilirim?" dedi Juliet. "Sadece bu gece için olsa da." diye ekledi usulca. "Senin için bu konuyla ilgilenirdi."

"Ördek Delia mı?" dedi büyükanne. "Elbette! Değişime ayak uydurmak onun işi. Teşekkür ederim Juliet, çok teşekkür ederim." Juliet alevlere bakıp gülümsedi. Faydalı olmak, dünyadaki en güzel şey diye düşündü.

Juliet, Oaf'un odasından gelen kazınmaya benzer seslere uyandı. Yüksek sesle gerinerek dönüp Endişe Ağacı hayvanlarına baktı. Oldukça yorgun görünüyorlardı ve bunun bir sebebi vardı. Son zamanlarda onlara çok fazla görev vermişti. Kapı hafifçe vuruldu, sonra da gıcırtıyla aralandı. Anne ve babası üzerlerinde pijamalarıyla gülümseyerek kapının eşiğinde belirdiler.

"Bir saniyeliğine içeri gelebilir miyiz?" dedi babası.

Juliet dirseklerinin üzerinde doğrulup başını "evet" anlamında salladı. Oaf'un odasına taşınmayla ilgili düzenlemeleri yapmak için geldiklerine şüphe yoktu.

"Babanla ben konuşuyorduk da." dedi annesi.

"Neyle ilgili?" diye sordu Juliet. "Yine ayrık otlarıyla mı ilgili?"

"Hayır, hayır, onlarla ilgili değil." dedi annesi. "Dün konuştuğumuz da bu değildi. İşin aslı, seninle ilgili konuşuyorduk. Pazar gecesi odandan vazgeçmeyi teklif ettiğinde oldukça şaşırdık."

"Çok şaşırdık." dedi babası.

"İşleri başka nasıl düzelteceğimi bilemedim." dedi Juliet.

"Mesele de bu." dedi annesi. "Her şeyi düzeltmesi gerekenin kendin olduğunu düşünüyorsun."

"Annen ve ben bundan utanç duyduk." dedi babası.

"Senin hatan olmayan bir şey için kendini suçladığın için utanç duyduk. Ve işin aslı, bizim kavgalarımızın seninle hiçbir ilgisi yok."

"Fakat nasıl benim hatam olmaz?" dedi Juliet. "Ben olmasam o koliler de koridorda olmazdı."

"Biz hep senin ve Oaf'un bir gün kendi odanız olması yönünde plan yaptık." dedi annesi. "Asıl mesele bunu ele alma şeklimiz."

"Yani bu ne anlama geliyor?" diye sordu Juliet.

"Yani." dedi babası. "Bazı şeyler *senin* sorunun olabilir ama bazı şeyler de *bizim* sorunumuz, tıpkı bu durum gibi. Bu da demek oluyor ki, onu senin değil, bizim çözmemiz gerekiyor."

"Baban ve ben bir karar aldık." diye devam etti annesi. "Babanın 'araştırmalarını' depolamak için arka bahçeye bir baraka yapacağız."

"Büyük bir baraka!" diye ekledi babası.

"Küçük." diye düzeltti annesi.

"Bu durumda kız kardeşinin yanına taşınman gerekmiyor."

Juliet güldü. "Bu harika!"

Oaf'un odasından bir gürültü yükseldi.

"Bu da neydi?" diye sordu anne.

"Oaf." dedi Juliet. "Sanırım yatak odasında kendine bir barikat kuruyor."

"O hâlde iyi haberleri gidip ona da versek iyi olacak." dedi baba. "Hem de hemen..."

Anne ve babası Juliet'i alnından öpüp çıktılar. O da gülümseyip rahatlamış bir şekilde tekrar yastığına gömüldü. Bu olayın kendi sorunu *olmadığını* asla düşünmemişti. Genellikle kendisinden kaynaklanmamış olsa da her meselenin kendi sorunu olduğunu düşünürdü. Endişe Ağacı hayvanları her şeyi başından beri biliyormuş ve onun olayları çözmesine memnun olmuş gibi bakıyorlardı. Bir şeyleri çözmüş olmanın verdiği mutluluk, soğuk bir küvete akan ılık bir su gibi bütün vücuduna yayıldı. Kolları rahatladı, bacakları rahatladı, zihni rahatladı... Yüreği özgürdü. Her şey benim sorunum değil diye düşündü. Ve daha da güzeli, odam bende kalacak!

Juliet, "Oaf!" diye seslendi. "Yara bantlarımı gördün mü? Onları bulamıyorum."

"Hepsi bitti." dedi Oaf. "Cankurtaran salımızın deliklerini kapamak için kullandım hepsini."

"Bizim cankurtaran salımız yok ki." dedi Juliet dikkat kesilerek.

"Artık var." dedi Oaf. "Ben torbalardan ve plastik kaplardan bir tane yaptım."

Juliet dişlerini gıcırdatıp çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Yara bandı takmak onun bir alışkanlığıydı. Bunu değiştirse neler olurdu? Endişe Ağacı hayvanlarının dostane yüzlerine baktı. Hayvanlar duvardaki tabelada yazdığı gibi onun "her türlü krizin üstesinden gelebilecek kadar becerikli bir insan" olduğunu hatırlatarak onu cesaretlendiriyor gibiydiler. "Bunu başarabilirim."

dedi kendi kendine ve elini havaya kaldırıp parmaklarını salladı. Sırt çantasını omzuna alıp koridora çıktı. "Hadi Oaf! Okul vakti!"

Olaylar bundan iyi gelişemezdi. Juliet'in anne ve babası tartışmayı bırakmışlardı. Endişe Ağacı hayvanlarından vazgeçmek zorunda değildi ve Lindsay ile Gemma'nın bir paket patates cipsini gerçek anlamda paylaştıklarını fark etmiş olmaktan da memnundu. Juliet bacaklarını havaya kaldırıp gerdi, bir taraftan da yüzünü ısıtan güneşin keyfini çıkarıyordu. Güzel bir gün, diye düşündü. Tam o sırada koluna ıslak bir şey çarptı.

"Hey!" diye bağırarak nereden geldiğini anlamak için etrafına bakındı. Gemma ve Lindsay de baktılar.

"Orada." dedi Lindsay. "Gördün mü?"

Hugh dudaklarının arasında bir tükenmez kalem tüpüyle köşede duruyordu. Bir başka tükürük topunu daha ateşledi ve köşeyi dönüp kayboldu. Juliet'in keyfi tamamen kaçmıştı. "Neden şimdi?" diye sızlandı. "Neden?"

"Meraklanma." dedi Gemma. "Onun icabına bakarım." Elini cebine daldırıp Tehlikeli Sporcu Bettina'yı çıkardı.

"Biliyor musun?" dedi Lindsay ayağa fırlayarak. "Bana doğum günümde Dövüş Sanatları Ustası Bettina ve Kiralık Katil Bettina geldi. İkisi de çantamda duruyor.

İkimiz birlik olursak Hugh, Juliet'i rahatsız etmeye cesaret edemez."

"Harikasın Lindsay!" dedi Gemma.

"Aslına bakarsanız." dedi Juliet arkadaşlarına dönerek. "Üç kişinin birlik olması daha da iyi olur. Bettina'lardan birini bana ver Lindsay. Ben de varım."

Böylelikle orada omuz omuza, bacakları aralık, gözlerinden parıltılar saçarak durdular. Hugh başını köşeden çıkardığında, ellerindeki bebekleri havada sallayarak kendisine doğru hücum eden üç kız buldu.

Juliet ve babası camekânı Japon harfleriyle kaplı bir dükkânın dışında duruyorlardı. "Almak istediğin bu mu?" diye sordu babası.

"Evet." diye cevap verdi Juliet. "Uzun zamandır düşünüyordum ve onun ihtiyacının bu olduğuna bahse girebilirim."

"Peki." dedi babası. "Biraz alışılmadık ama büyükanneyi senden iyi kimse tanıyamaz."

Juliet başıyla onayladı. Gecenin yarısı kâğıt bebekleri yakarak bir ateşin başında durduğunda ve hayattan bahsettiğinde, o kişiyi oldukça iyi tanımaya başlarsın.

Gregson Sokağı 23 Numara'ya geri döndüklerinde, büyükannenin doğum günü partisi başlamıştı.

"Benimkini aç! Benimkini aç!" dedi Oaf.

Büyükanne, Oaf'un hediyesini saygıdeğer bir havayla alıp kapağını açtı. "Tanrım!" dedi. "Ne kadar da... müstesna." Hediyeyi herkes görebilsin diye kutusundan çıkardı. İçinden mandalina büyüklüğünde yamrı yumru, mor ve yuvarlak bir şey çıktı.

"Çiğnenmiş sakız." dedi Oaf. "Okulda bununla rekor kırdım: On dokuz parça sakız *ve* biraz da çikolata. Merak etme, bozulmaz; çünkü onu vernikledim!"

"Yaratıcı." dedi babası.

"İlginç." dedi annesi.

"Tipik." dedi Juliet.

"Ama çok içten." dedi büyükanne. "Teşekkür ederim Oaf. Onu başucumda saklayacağım."

"Şimdi benimki." dedi Juliet ve hediyesini almak için dolaba doğru yürüdü.

"Juliet onu alırken bir duyurum var: El işi derslerini bıraktım." dedi büyükanne.

"Öyle mi?" dedi anne.

"Öyle. Bir derse daha katılsaydım, o kurutulmuş makarnalarla bayağı tatsız bir şeyler yapacağımı fark ettim. Onun yerine bilgisayar derslerine başlamaya karar verdim."

"Bilgisayar öğreneceksin!" diye atıldı baba. "Bu olağanüstü!"

"Hayır Martin." dedi büyükanne sabırlı bir edayla. "Bilgisayar öğrenmeyeceğim, bilgisayar öğreteceğim."

"Gerçekten mi?" dedi Martin.

"O kadar da şaşırma." dedi büyükanne. "Üniversitenin emeklilik işleriyle konuştum."

"Yakışır!" dedi anne.

"Bu harika!" dedi Juliet ve Oaf.

"Hiç haberim yoktu." dedi baba. "Fakat bu muhteşem bir haber!"

Juliet'in hediyesine sıra gelmişti. Juliet paketi büyükannesine verdi ve büyükanne kartı açtı. Altta kalın harflerle Juliet'in adının baş harfleri yazılıydı: JJJ. Tıpkı yan yana dizilmiş üç şemsiye sapı gibi. Büyükanne hediyeyi açıp kucağına koydu. Bu, minik dalları ve yaprakları olan minik bir ağacın olduğu bir saksıydı.

"Japon bonsai ağacı." dedi Juliet.

"Adını duymuştum."

"Bay Castelli, Japonların ağaçlarının nasıl olması gerektiğini düşünerek yüzyıllar harcadıklarını söylemişti. Sonra tıpkı hayallerindeki ağaca kavuşana kadar dallarını minik bahçe makaslarıyla budarlarmış."

"Muhteşem!" dedi büyükanne, bir taraftan da onu her açıdan görebilmek için elinde döndürüyordu.

"Sihirli bir şey."

"Bir şey daha var." dedi Juliet, sadece büyükannenin duyabileceği şekilde ona doğru eğilerek. "Aslında bu bir Endişe Ağacı. Uzun zamandır yatak odanda bir ağacın olmadığını biliyorum, o yüzden de sana bir tane alayım dedim."

Büyükannenin gözünde yaşlar belirdi. "Ne kadar harika bir fikir! Bu tam da ihtiyacım olan şey."

"Pasta vakti gelmedi mi?" dedi Oaf ayağa sıçrayarak.

"Evet." dedi annesi. "Ve sanırım bir ziyafete konmak üzereyiz. Babanız bize güzel bir şey yaptı." Herkes pastayı ve mumları getirmek için koşuştururken Juliet'in gözü aynadaki yansımasına ilişti. Tırnaklarında yara bandı yoktu, yüzünü isilik basmamıştı ve kaşları da artık çatık değildi. Aynada sadece orta boylu, kumral saçlı, normal boyutta ayakları olan ve kocaman gülümseyen bir kız vardı. "Ben becerikli biriyim." dedi kendi kendine. "Her türlü krizin üstesinden gelebilecek kadar becerikli biri..."

Ve çok da haklıydı.

erdi
ăgaci

Endişe Ağacı hayvanları size de yardım etsin!

Bir sonraki sayfada sizi endişelendirebilecek şeyleri yazabileceğiniz boşluklar bulacaksınız.

Endişe Ağacı

Vombat Wolfgang

İşte Vombat Wolfgang. Aşağıda yazdığım arkadaşlık sorunlarımla ilgileniyor.

Endişe Ağacı

Tavşan Petronella

Tavşan Petronella okulla ilgili endişelerden sorumludur.

Endişe Ağacı

Keçi Gwyneth

Keçi Gwyneth hastalandığımda kendimi daha iyi hissetmemi sağlar.

Endişe Ağacı

Köpek Dimitri

Köpek Dimitri ailemle ilgili endişelendiğimde benim yerime bu endişelerimle ilgilenir.

Endişe Ağacı

Tavus Kuşu Piers

Tavus kuşu Piers kaybettiğim şeylerle ilgili endişelerle ilgilenmekten sorumludur.

Endişe Ağacı

Ördek Delia

Ördek Delia değişime alışmanın zor olduğunu bilir. Ev değişimi, okul değişimi, hatta oda değişimi...

Endişe Ağacı

Ağaç Kovuğu

Bazen tanımlayamadığım endişelerim olur. Endişe Ağacı'nın bu endişeler için de özel bir yeri var.

Kendi Endişe Ağacı'nız olsun ister misiniz?

Sizin de bir Endişe Ağacı'nız olsun istiyorsanız aşağıdaki linki tıklayarak Endişe Ağacı'nın çıktısını alabilir, renkli bir versiyonunu indirebilirsiniz.

tanitim.altinkitaplar.com.tr/endise-agaci

Teşekkürler...

Bu kitabı hayata geçirmek için uğraştığım yıllar boyunca bana cesaret ve destek veren aileme, arkadaşlarıma teşekkür etmek istiyorum. Sık sık benden Juliet ve Oaf'u dinlemek zorunda kalan anneme, babama ve kız kardeşime özellikle teşekkürler; bu karakterler ailemizin birer üyesi hâline geldiler. Çeşitli taslakları okuyup çok değerli katkı sağlayanlara, özellikle de Russell Talbot, Dave Rees, Kate Thorne, Sue Oliver, Harwood ailesinin çeşitli üyeleri ve Sean Hegarty'ye; dürüstlükleri ve teşvikleri için genç eleştirmenlerim Jamie-Lee Vandenberg, Ramon Garcia ve Frizzy Trebilcock'a; bana "Show Don't Tell"(*) (*) tekniğini öğrettikleri için taslak

(*) Show don't tell - "anlatma göster": Bir yazım tekniğidir. Okuyucunun olayları yazarın tasviri, özetlemeleri ve ifadelerinden çok, aksiyon, kelime, düşünce, duyu ve duygular aracılığıyla deneyimlemesini amaçlayan bir teknik. Hedefi, okuyucuyu sıfatların içinde boğmaktan çok, yazarın fikirlerini metindeki önemli detayları yorumlayarak deneyimleme olanağı vermek.

uzmanlarım Ruth Starke'a, kitabımı düzeltmemde yardım ettiği için Jennifer Dabbs'e ve ajansımla temas kurmamı sağladığı için kartal gözlü Virginia Lowe'a; beni doğru yola yönlendirdiği için Maeve Judge'a; tüm tavsiye ve destekleri için Barbara Weisner ve Güney Avustralya Yazarlar Merkezine; birçok yeni buluşun meydana gelmesi adına huzurlu bir atmosfer sağladıkları için Rebecca Purling ve Mark Polkinghorne'a; alışılmışın dışında editoryal katkıları için köpekleri Polly'ye ve son olarak; sıkı çalışmaları, inançları ve büyük ilgileri için ajansım Sheila Drummond, yayıncım Zoe Walton ve Random House Avustralya'daki takımın bütün üyelerine teşekkür ederim.

YAZAR ÜZERİNE

Marianne Musgrove ilk romanını on bir yaşında yazdı. Talihsiz sınıf arkadaşlarını konu ettiği romantik bir gerilimdi bu. Yayımlanmamış olan taslak, sadece bölgesel bir takdir görmüş olsa da, yazar olma hayalinden asla vazgeçmedi. Kral VIII. Henry'nin kütüphane müdürünün soyundan geliyor, diğer bir deyişle kitaplar onun kanında var!

Marianne, Sydney'de büyüdü. Daha sonra üniversiteye gitmek için Adelaide'a taşındı. Orada çok sevdiği İngilizce, pek de sevmediği hukuk ve birkaç yıl sosyal hizmetler okudu. *Endişe Ağacı* onun ilk yayımlanmış romanıdır.

Daha fazla bilgi için:
www.worrytree.com.au
veya www.randomhouse.com.au/kids